

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

Elektrik kesilmesi yüzünden vatandaş
zor durumda kalıyor. — Gazeteler —
— At bir cilâ, parlasm!

**yıl sonunda
bir defada:**

15
milyon lira

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran: 2450 — 176)

AKBABA

Yıl: 51 Cilt: 25 Sayı: 48 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 14 Kasım 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

ARSLAN İSEK...

HAKARET ve iltifat taban tabana karşıt kavramlardır. Ama bazı kişilerin yaşantılarında o iki kavram sık sık karışır bir birine. Ya da karışmış görünür.

Öyleleri kompleks denilen yetersizlik duyguları yüzünden başkalarının kendilerine karşı davranışlarını ölçsüz bir titizlikle kollayan kişilerdir. En yaygın belirtisi aşırı alınganlık olan o türlü kompleks sahibi kimselere «arslan» deseniz «Vay ben hayvan mıyım?» diye ayağa kalkarlar.

Ama aynı kompleksin ters yönde ki bir belirtisi de durmadan iltifat aranmasıdır. Öyle ki, hep o ihtiyaçla kıvranan kişilerin zaman zaman hakaretleri iltifat sandıkları bile olur.

Biri evinize gelip dese ki:

— Aferin! Bakıyorum temizlik öğrenmişsiniz, edebe gelmişsiniz, adam olacağı benziyorsunuz...

Bu lâfı iltifat sayıp sevinir misiniz? Yoksa «Önce sen edep öğren» diyerek kapıyı mı gösterirsiniz herife?

Her halde ikincisini yaparsınız. Ancak kişisel bakımdan az çok dengeli olan biz Türkler ulusal onurumuz konusunda nedense büyük tutarsızlıklar içinde bocalar dururuz.

Yabancı basında başı fesli bir Türk resmi yayınlanmayagörsün... Ya da yabancı filmciler yurdumuzun bakımsız bir görüntüsünü çekmeye görsünler...

Basınımız hemen celâllenir. Onun da etkisiyle «Bunlar bizi ne sanıyorlar?» diye yerimizden fırlarız hep birden.

Sonra hakkımızda o türlü bilgisizlik ve ölçsüzlüklerle kıyaslanamayacak kadar ciddi bir saygısızlık yapılır. Aynı basınımızın bunu iltifat saydığını görür, yersiz ve tuhaf bir sevince kapılırız.

Geçenlerde durumumuzu kolaçan etmek için yurdumuza gelen bir Holanda milletvekili ile ilgili olarak en büyük gazetelerimiz şöyle haberleri başsayfalarında yayınladılar:

«Dankert Türkiye’de parlamentolu demokrasiyi koruduğu için Demirel’e, insan haklarını ve özgürlükleri geliştirdiği için de Ecevit’e teşekkür etti.»

Bizim bildiğimiz, teşekkür, kişilerin kendilerine edilmiş iyilikler için dile getirilen bir karşılıktır. Holanda milletvekili acaba kendini demokrasinin, özgürlüklerin ve insan haklarının sahibi ya da temsilcisi mi sayıyor ki o yöndeki hizmetler için iki Türk liderine teşekkür etmeyi gerekli görüyor? Basınımızın ciddi geçinen kanadı bile bütün toplumsal onur nimetlerini ancak dışarıdan ithal edilebilecek özellikler gibi mi görüyor ki yabancı parlamenterin demecini başta ediliyor? Kamuoyumuz dışarıya karşı ne biçim bir kompleksin altında eziliyor ki basının o tutumuna hiçbir tepki göstermiyor?

Oysa halkımız hiç de öyle yetersizlik duyguları içinde bunalmakta değil. Türk toplumunun bünyesinde ki dengeli güvenin belirtileri her yerde göze çarpmakta.

Bu belirtilerin çarpıcı bir örneği son seçimde görüldü.

Kasım Gülek parlamentolu Türk demokrasisine kendi renkli üslubu içinde gerçek hizmetlerde bulunmuş bir politikacıdır. Çetin yıllarda çeşitli güçlüklerle göğüs gererek ve şakaya gelmeyecek tehlikeleri göze alarak yollara düşmüş, yurdumuzda politik özgürlükleri yerleştirmek için canla başla çalışmıştır.

Sayın Gülek son seçime İstanbul’da bağımsız aday olarak katıldı. Özel olanaklarını seferber ederek basında hatırı sayılır bir propaganda kampanyası yürüttü.

Eğer bu yayımlarda halkımıza «S. ki hizmetlerini hatırlatsaydı ve sokaktaki adama yaklaşılabileceğini» sundaki ünlü ustalığından yararlanmayı deneseydi, seçimi kazanmasa bile küçümsenemeyecek bir oy sa-

— Emniyet kemeri takma mecburiyeti başladı. —

yısı toplardı herhalde.

Ama sayın Gülek nedense kampanyasında başlıca dayanak diye yabancı devlet adamları ve politikacılarıyla ahbaplığını ön plâna çıkardı. Gazetelerimizde her gün o ahbaplıkların belirtileri «Kasım Gülek falan ülkenin Başbakanı ile», «Kasım Gülek filân memleketin feşmekân senatörü ile» diye resim altları yayımlanarak sergilendi.

Sonuç?

Topu topu bin kadar oy alabildi Gülek!

Oysa pek sevimli bir zat olan ünlü politikacımızın özel dostları bile

o sayının kat kat üstündedir. Demek ki kendisine dostlarının ancak bir bölümü oy vermiş, halkımız ise onu hiç desteklememiş...

Artık yaşantısının ilk yüzyılının ikinci yarısına giren Türkiye Cumhuriyeti halkından da öyle bir olgunluk beklenir zaten.

Ulusal komplekslerden sıyrılma ta olduğumuza, yabancılarla yakınlığı halkla kaynaşmaktan daha önemli saymanın bundan sonra Türkiye’imizde iyi sonuç vermeyeceğine inanıyoruz.

Sevinerek...

AKBABA

KOALİSYON

CAFER ZORLU

İĞNELİ FİÇİ AZİZ NESİN

B EŞİNCİ karım mı? Doğrusu, mükemmel bir kadındı, çok anlayışlı bir evkadını... Renk renk, biçim biçim, öyle bir sofraya kurardı, sanat eseri bir tablo gibi... Eline, ayağına çabuk mu çabuk, hamarat mı hamarat... Dikiş, nakış, her iş onda, birinci sınıf terziydi. Üstelik öyle de tutumluydu ki, bekarlığında tek başıma harcadığım paramın daha azıyla ikimiz gül gibi geçinip gidiyorduk.

Evet, biliyorum, bütün özelliği yalnız evkadınlığı olan bir eşle yaşamak zordur. Ama yalnız bir evkadını değil, hem de aydın bir kadındı. O bir toplulukta, bir toplantıda konuşurken övünçle göğsüm kabarırdı.

İçinizden geçeni anlıyorum; kimbilir ne kaknemdi diye düşünüyorsunuz. Yanılıyorsunuz. Güzeldi. Hayır, ihanet de etmedi; bana, yuvasına çok bağlıydı. Böyleyken ondan neden mi ayrıldım? Bunu anlamamız için, size önce onunla nasıl evlendiğimizi anlatmalıyım.

Akşam yemeğine bir arkadaşımın evine çağırıldım. Ben eve gittiğimde, salon, benden önce gelmiş konuklarla doluydu. Tanış olduklarımla selâmlaşım, olmadıklarımla tanıştırdım. Nedense hava çok resmi ve soğuktu. Bakışarımla oturacak bir yer aradım. Bir köşedeki boş koltuğa oturdum. Oturamla havaya sıçramam bir oldu, canımın acısından öyle sıçramışım ki, neredyse başım tavana çarpacaktı.

— Bu şaka değil, namussuzluk! diye bağırdım.

Ne olduğunu anlamayan konuklar, benim böyle bağırmanın üzerine ilkin donup kaldılar; ama ben acıdan suratımı buruşturarak elimi arkama atıp da, kaba etime ta kemiğime kadar batmış olan iğneyi çıkarmaya çalışırken, kendilerini tutamayıp kahkahayı bastılar. O ağır hava, kahkahalarla gevşeyip yumuşamıştı ama ben de acıdan ölüm terleri döküyordum.

— Ben burda canımla uğraşıyorum, siz karşıma geçmiş gülüyorsunuz! diye bağırdım.

Ama bu kızgınlığım, onları daha çok güldürmekten başka birşeye yaramadı.

O sırada melek yüzlü bir genç kız bana sokulup, utangaç, titrek bir sesle:

— Çok affedersiniz, suç benim... diye fısıldadı.

Ne demek istediğini anlayamamıştım ama, bu kadar güzel bir kız suçlu olamazdı.

— İçeriki odaya buyrun da çıkarayım... dedi.

Canımı dişime takıp, bir elim iğnenin battığı yerde, topallaya topallaya kendimi kızın gösterdiği odaya atmaya çalışırken, konuklar hâlâ gülüyorlardı.

O güzel kız:

— Lütfen şuraya uzanın! dedi.

Geniş divana, yüzükoyun uzandım. Hiçbir şey yapamıyordum, yalnız acıdan iniliyorum. Herşeyi o kendi eliyle yaptı. Önce pantolonunun kemerini çözdü. Sonra pantolonumu ayağımdan sıyırdı. Acıdan utanacak durumda değildim; kendimi onun ellerine bırakmıştım. İğnenin battığı yeri bulamadığından, beni biraz daha soymak zorunda kaldı. Sonra kabamdaki iğnenin çıkmasıyla:

— Ooh, dünya varmış! diye geniş bir soluk aldım.

— Nasıl çıkarabildiniz? diye sordum.

— Dikiş iğnesiydi, dedi, iplik de geçirmiştim... İpliğinden çekince, kolayca çıktı.

Doğrusu, bana kendisini yutturmaya çalışmıyordum, her şeyi bütün içtenliğiyle anlatıyordu. İnsana baian dikiş iğnesini çıkarmak, her zaman böyle kolay olmazmış. Çünkü dikiş iğnesi bir battı mı, insanın bedeni içinde, canlıymış gibi kayar gider, boyuna gezermiş. Annesinin içinde iki, babasının içinde de dolaşıp duran bir dikiş iğnesi varmış. Bu kazalardan sonra, çok tedbirli davranıyor, deliğinden iplik geçirilme-miş dikiş iğnelerini oraya buraya bırakmıyormuş. Çünkü, iplik geçirilmiş iğneyi çıkarmak kolay oluyormuş.

Kız bana bütün içtenliğiyle bunları anlattı da, ben yine aymadım. Boşuna mı, aşkın gözü kördür, demişler.

O odada ne kadar zaman kaldığımı bilemiyorum. Yalnız şunu açık-larsam, herşeyi anlamış olursunuz; odadan çıkınca salondakilere, nişan-landığımızı ilân ettik.

Kısa süre sonra da evlendik. Bala-yı geçirecek paramız olmadığından, bir güzel otele üç bal günü geçirmeye karar verdik.

Bilmem, o olayı nasıl anlatsam, —çok affedersiniz— otele daha ilk yatağa girdiğimiz geceydi. Birden o

çuvaldız, dikiş iğnesi, dikiş makinesi iğnesi, pikap iğnesi, başlı iğne, toplu iğne, çengelli iğne, yaka iğnesi, başları renkli iğne, süs iğnesi, daha bilinen bilinmeyen her tür iğnenin her numarasından isterdi. Kimi sabahlar, unuturum da yanlış iğne alırım diye, kapıdan çıkarken elimime bir yazılı kâğıt tutuşturuyordu: Bir kutu küçük toplu iğne, bir enjektör iğnesi, bir paket de orta boy dikiş iğnesi...

Bir sabah yine:

— Evde hiç iğne kalmadı... diye bana iğne ısmarlayınca:

— Kuzum, bu kadar iğneyi ne yapıyorsun? diye sordum.

Bu soruma pek şaşmış göründü:

— Ayol, iğne bu, iğne ne yapılır... İğne bir evin en önemli ihtiyacı.

Sonra da bana çıkışmaya başladı:

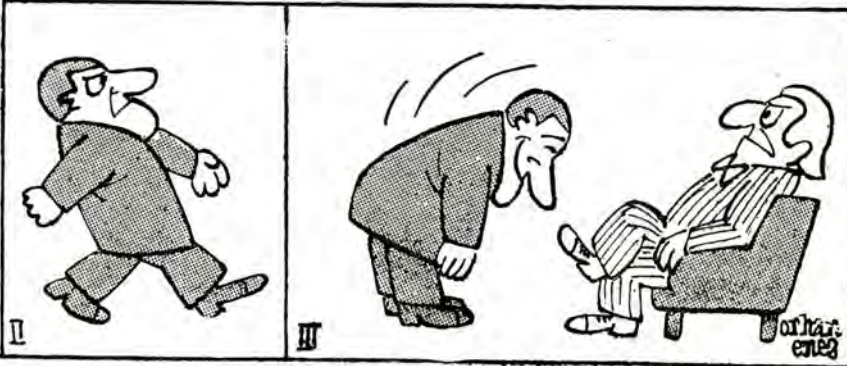
— Sen bu ev salt senin getirdiğin iğnelerle mi oluyor sanıyorsun! Ben almasam, senin getirdiklerin yetişir mi hiç.

Doğru, yetişmezdi; evin iğne ihtiyacı hiç bitmiyordu. Bir pazar günü evdeydim. Koltuğumda oturmuş gazete okuyordum. Karım da karışında dikiş dikiyordu. Bir ara başımı kaldırıp karıma bakınca, dehşete düştüm; çünkü karım, avucuna doldurduğu bir avuç iğneyi ağzına atmıştı. Zaman zaman gazetelerde, ameliyatla midesinden iğneler, çiviler, anahtarlar çatal, kaşık çıkarılan insanlara değgin haberler okurdum. Demek, karım da onlar gibi, iğne yutan bir ruh hastasıydı. Kendisine baktığıymı görmeyen karım, bir avuç daha iğne alıp ağzına attı. İğneleri nasıl yutacak diye merakla ona bakıyordum, o güzel boy-nundan iğneler nasıl geçecekti. Ama karım, ağzındaki iğneleri yutmadı. Ağzından teker teker iğneleri çıkarıp, elinde diktiği kumaşa sokuyordu. Demek, ağzını iğne kutusu olarak kullanıyordu.

Bikaç evli arkadaşımıza bu olanları anlatınca, onlardan çoğunun da başında aynı dert olduğunu, ama siie sırrıdır diye kimselere açamadıklarını öğrendim. Onların karıları da, benim karım gibi, düğme yerine, kopça yerine, fermuar, lâstik, kemer, çengel, askı, zımba, zamk, bağ, kola, her türlü yapıstırıcı yerine, raptiye yerine ve daha daha nelerin yerine hep iğne kullanıyorlarmış. Demek, iğneden canı yanan koca yal-nız ben değildim. Bir arkadaşım, on yıldan daha uzun zamandanberi karısına bikez bile sarılamadığını, çünkü ne zaman yüreklenip böyle bir sevgi gösterisini göze almaya kalkışsa, bikaç yerine birden iğneler saplanıp ah vahla yere yıkılır, e-pey de kan kaybedermiş.

Bir arkadaşım da iğne korkusundan yıllardır karısının koynuna giremediğini söyledi.

Karım, yalnız kendi elbiselerine, çamaşırlarına değil, benimkilerine de, her düğme koptukça, kopan düğmenin yerine iğne koyuyordu. Ceke-tin düğmesi kopsa, onu bile dikmez, düğmeyi üstten iğneyle ceketin kumaşına tuttururdu. Donumun lâst-iği bozulmaya, gevşemeye görsün, hemen bir çengelli iğneyle, donumun belini daraltırdı. Kendi iç çamaşırları da böyleydi; donunda, kombinezonunda, jartiyerinde, sut-yeninde, korsesinde, her şeyinde, çengelli çengelsiz, toplu topsuz, baş-lı başsız, delikli deliksiz, her türlü iğne vardı. Bana öyle geliyor ki, ka-rım, salt iğneleri kullanabilmek için, özellikle düğmelerini, lâstiklerini

Yazısız

koparıyor, fermuarımı sökiyordum. O iki güzel göğsünü örten elbisesi, iğne yastığı gibiydi.

Her yanımda delik deşik olmuştum. Eve gelince, daha kapıdan girer girmez, beni bir iğne korkusu alırdı. Ayaklarıma iğne batmasın diye o kadar dikkat ettiğim halde yine de batardı; çünkü terliklerimin içi bile iğne doluydu. Giymeden önce silkelediğim terliğimin içinden bidolu iğne dökülürdü. Elimi attığım yerde iğne, ayağımı attığım yerde iğne, oturduğum yerde iğne, yattığım yerde iğne... Yemek tabağında iğne olur mu yahu, size yalan bana gerçek, çorba tasında, yemek tabağında iğne bulunur, yemeklerden iğne çıkardı. Karım yürürken, üstünden başından yerlere iğneler dökülürdü.

Başınıza gelmemişse abartıyorum sanırsınız.

Bizim eve hemen hemen hiç konuk gelmezdi. Kırk yılın başında, bilmediğinden yada yanlış birileri gelse evimize, iğne batmadık yerleri kalmazdı.

Evi nasıl mı temizlerdi? Karımın U biçiminde koca bir mıkna-tısı vardı. Evin içinde her yerde bu mıkna-tısı gezdirir, yerlerden, ordan burdan salkım salkım iğne toplardı. Toplamak neye yarar, yeniden dağıttıktan sonra...

Bir gece yarısıydı, midemde dayanılmaz ağrılarla kıvrılmaya başladım. Sabahleyin, cankurtaran arabasıyla hastaneye kaldırıldım. Röntgen muayenesinde, midemin iğne dolu olduğu anlaşıldı; yalnız midemde değil, başka yerlerimde de iğneler varmış. Bu iğneleri ben yutmuş muydum, yoksa orama burama batan iğneler mi içime işlemişti, artık orasını bilemiyorum. Hekimlerin ameliyat edilmeme karar verdikleri gün, sevgili karım da hastaneye ziyaretime gelmişti. Üzerime eğilerek:

— Bir yavrumuz olacak sevgilim... dedi.

Ben birden öyle bir ah diye ağırımsım ki, hemşireler koşup geldiler. Feryadım, baba olmanın sevincinden değil, üzerime eğilince karımın göğsündeki iğnelerin suratıma batmasındandı.

Karım doğursa doğursa, çocuk değil, belki bir iğne yastığı doğurabilirdi. Ama onu da doğuramadı. Neden doğuramadığı bitürlü anlaşılamadı.

Bana kalırsa, çocuk, içindeki iğnelerle karımın bir yerine takılıp kalmıştır. Çocuğu doğuramayınca karımın ameliyat edilmesi gerekti. Sonucu bilemiyorum. Çünkü, boşanmıştık. Aradan yıllar geçti, aına hâlâ içimde bir sızı var; bu sızı karımı çok sevdiğimden mi, yoksa hâlâ aradabir, bir yerimden çıkan, öksürürken, yada hapsirirken ağzımdan fırlayan iğnelerin acısından mı, bunu bilemiyorum.

Aziz NESİN

— Piyasada tuz stoku yapanlar var. —

— Nasıl!... Ben sana tuz stokçusudur demedim mi?...

Kapıcı - Fabrikatör

Büyük kentin birinde, vaktiyle bir Bey varmış, Koca apartmanlarda, villalarda yaşarmış...

Bir gün, yeni bir karar vermiş kendi kendine, «Okur - yazar olmayan, giremez hizmetime...»

Kiracıları tutun, açığı, hizmetçiye, Herkesi mecbur tutmuş diploma göstermeye...

Okumayı bilmeyen atılmış görevinden, Bunlardan birisi de kapıcıbaşı Adem.

Oysa Âdem Efendi, hem çalışkan hem zeki, Her işi çeviriyor, okumamış ne var ki...

Bunca emekten sonra, zor kelime «ayrılık» Çaresiz, demiş Âdem: «Değiştirmeli kılık...»

«Hem öyle olmalı ki, gören parmak ısırısın, Benim de apartmanım şu karşıya dikilsin...»

Nerde çalışmış Âdem?... Bilinmez, ne iş tutmuş?... Yıllar sonra gerçekten apartmanı oturtmuş...

Değil bir apartmanı... Değil bir arabayı... Üstelik de kondurmuş, koskoca fabrikayı...

Ya bir gömü... Ya miras... Sebebi düşmez bize, Ya da daldı siyasi, politik bir denize...

Bunlar konumuz dışı, biz dönelim gerçeğe, Para... Şöhret... Akıyor, sel gibi Âdem Bey'e...

Makamında oturup nargile dumanıyor, Tüm işleri, bir piliç sekreter ayarlıyor...

Yazışmalar tamamen verilmiş Yazman Kız'a, Âdem Bey'e kalıyor, gözü kapalı imza...

Tahsil falan sormuyor, adamlarından emin, Yalnız, işe girenler ediyorlar bir yemin.

Kazanç güzel... Kâr tatlı... Âdem Bey sekiz köşe, Arada düşünüyor, nasıl konu düşese?...

Bir gün güzel sekreter, bir zarf veriyor Bey'e, Üzerindeki yazı, çünkü, «Özel - kişiye...»

«Sen oku kızım,» diyor, «Gerekli cevabı ver...» Sekreter: «Aman Bey'im, belki bir gizli haber...»

Yazmanı dinlemiyor, ısrar ediyor Âdem, Diyor, «Okuma bilsem, burda işim ne madem?...»

«Okur - yazar olsaydım, işten atılır mıydım?...» «Karşiki apartmanda şimdi başkapıcıydım...»

Fikret YILMAZ

AT

İÇİNDE kömür yüklü bir arabayı çekip götürürken rastlamıştım kir ata.

— Bilmem, dedim, bizim şu atasözü müzünü bilir misin: At, avrat, saat ödünç verilmez... Şimdi ben, seni sahibinden ödünç istesem vermez mi dersin?

— Kolay kolay yakamı bırakmaz dizginimi elinde tutan karaborsacı. Günde 15 saat karın tokluğuna çalışıyor, yine de yaranamıyorum. Azıcık dinlenmeye kalksam kırbaç şaklar sırtımda.

— Nereye gidiyor bu kömürler?

— İstasyona götürüyoruz. Oradan trenle Soma'ya gidecek.

— Benim bildiğime göre, Soma kömürün çıktığı yerdir. Nasıl iş bu?

— Bizdeki ticari kurallara kimse akıl erdiremez. Erzurum'dan Aydın'a incir gelir, Rize'ye Konya'dan hamsi gider. Eskiden rahatımız iyiydi. Binek atı olduk muydu sizin politikacılarınız gibi yan gelir yataydık. Ayda alemde bir, bey üzerimize biner, çarşıda caka sattıktan sonra yine ahırın yolunu tutardık. Otomobiller çıktı, bizim de rahatımız kaçtı. Babalarımız, dedelerimiz takimlar kapılarda, gümüş koşumlu zenginler içinde ömürlerini sürmüşlerdi. Bize şimdi araba beygirliği yapmak düştü. Yine de halimize şükür. Dolap hayvanı olup gözü bağı bir daire etrafında dolaşmak da var. Şu faytonlarla, yük arabalarını tarihe mal edemediniz bir türlü.

Eskiden de faytonlar, landonlar vardı ama, dolmuş gibi çalışmazlardı. Cuma günleri haşmetli hünkâr hazretlerini camiye götürürdük. Kadifendiler bazan Kapalıçarşıya mücevherat alışverişine giderlerdi.

Yahılarda oturan zenginlerin faytonları da, ağır işlerde kullanılmazdı. Daha ziyade caka için akşam üstleri beyefendi dost düşman görüşün diye gümüş koşumları pırl pırl parlayan atların çektiği arabaya biner yarım saatlik bir gezi yapardı. Hepsisi o kadar. Geriye kalan zamanını istirahatle geçirirdik.

Sürücünün kırbağı şimşirden, sapı altındandı. Sırtımızda şaklasa bile, o ihtişamlı manzara acı duymamızı önlerdi. Kısacası o yılların makam arabası bizlerdik. Generali, valisi, paşası, ağası mevkiinin sefasını üzerimize binerek çıkarırdı. Egerimizde yalnız:

— «Resmî hizmete mahsustur» tabelası eksikti.

Sözünü kestim:

— Bay beygir, dedim, politikadan hiç söz etmiyorsun ya?

— Ne politikası?

— 1965 yılındanberi iktidarda idin, yediğin içtiğin senin olsun. Sürdüğün sefanın hikâyesini de bize anlat!...

— Onu sen bana değil de, üzerime binerek, muhalefet partilerine karşı kılıç şakırdatmış olan Demirel'e sor.

— Elimize geçiremiyoruz ki... Seçimi kaybettikten sonra odasına kapandı. Kimseyle konuşmuyor. Sağcı partilerin birleşerek koalisyon kurma tekliflerini de kabul etmedi.

— Benim en çok tutulduğum da şu sağcı lâfı. Biz beygiriz ayol. Ben sağ, solu dikiz etmeyelim diye göz-

KONUŞABİLSELERDİ...

BURHAN İSEN

lerimizin yan taraflarını deri ile kapatır, hem de iftiralar atarsınız üzerimize.

— 14 Ekimde neden seçimi kaybettiniz? Daha doğrusu sırtına binen parti bu sefer neden başarı sağlamadı?

— Kırbaç kullanma alışkanlığından. Memleket kırat değildi ki... Hele şu kurban kestirme merakı yok mu? Fabrikanın açılış töreni yapılır, ceremesini hayvanlar çeker. Gelsin kasap, boğazlansın hayvanlar. Seçim gezilerinde kuzuların, koçların, daneların yanı sıra beygirler de kurban edilmeye başlayınca daha fazla dayanamadım. Sandık başına gelince sırtımdan yere fırlatıverdim.

... Daha anlatacaktı. Fakat, şaklayan kırbaç konuşmasını yarıda kesmişti. Arabanın yürütmesi, maden kömürlerinin acele Soma'ya yetiştirilmesi lazımdı.

EŞEK

SIRTINDA gayet iri, şişman birini taşıyordu. Yokuşu tirmanıyordu. Dili harareten bir karış dışarı çıkmıştı.

— Merhaba bay eşek, dedim.

— Merhaba ama, beni lâfa tutma. İşimiz çok acele. Ben bay değil, bayanım.

— Nereye götürüyorsun bu iri yağ tulumunu?

— Sosyal Adalet konulu bir konferans vermeye gidiyorum. Yolda arabası bozulmuş. Sahibimden kiralararak üzerime bindi. Kendisi bir partinin milletvekili imiş. Salona yaklaşıncı benim sırtımdan inip, sizin omuzlarınıza binecek.

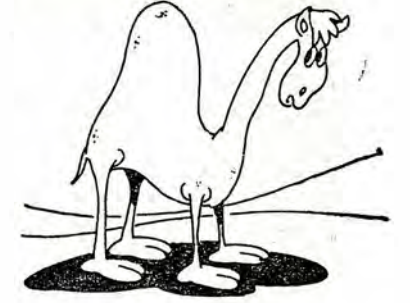
— Feylezofluğun kocaman kulaklarından ötürü değil de, böyle iri lâflar etmeden ileri geliyormuş desene...

— Keyfim yerinde olsa o zaman görürdün feylezofluğun ne demek bulunduğunu... Mikrofondan ayrıldığım için effkârlıyım biraz. Rica ederim, aynen yaz.

— Feyzioğlu, «Seçimlerden başarılı çıktık, şimdi başarılı bir muhalefet yapacağız» dedi. —

— Çek Meclis'e!...

cukların içine sokulmaktan fırsat bulup da politikada boy gösteremedik şimdiye dek. Politikaya giremedik ama, mizahınızda önemli yerimiz var.

— Anlamadım? Nasıl girdiniz güldürücüçüğümüzün içine? Gerçi mü-nasebetsiz durumlar yaratınlara:

— Eşek şakası yapma! derler. Lâkin bu bizim ölçülerimize sığmayan lâtifelerdir.

Merkeple birlikte hem yürüyor, hem yavaş sesle konuşuyorduk. Üzerindeki bereket lâfımıza karışmıyor, sadece dinliyorduk.

Karakaçan bir süre düşündükten sonra:

— Nasrettin Hoca üzerime ters biniyor de, eline kuyruğumu almasaydı doğru dürüst gülmenecek tek fıkranız bulunmayacaktı.

— Hocanın fıkrası bir tane değil ki... Yüzlerce var...

— O yüzlerceyi yarısında mutlaka ben de görürüm. İstersen birini anlatayım:

Komşusu Hoca'dan eşeğini istemiş.

— Yok demiş, Hoca.

O sırada eşek anırmış ahırdan.

Hoca:

— Yahu, demiş... Yok dedik ya. Bana değil de eşeğin lâfına...

— Yeter, dedim, bunların hepsini biliyoruz. O hikâyelerin içinde merkepler figüran bile değil. Dekor gibi kullanmıştır hoca sizi...

Kızıştı. Bir çift atıvermişti a-niden. Bereket boşa gitmişti.

Pesinden sacede:

— Vay eşşoğlu eşek!... diyebilmiş-tim.

DEVE

AĞZINDAN köpükler saçarak yürüyor, arada sırada başını gururla havaya kaldırarak etrafa küçümseyici bakışlar fırlatıyor.

— Nereye böyle kışpatsız pehlivan, dedim, yine güreş mi var?

— Seçim güreşimiz bitti, şimdi sıra bizi kışkırtmanıza geldi. Ya dövüşecek, ya da dövüştüreceksiniz. Başka türlü içiniz rahat etmiyor.

— Zorla yapılmıyor ki bu iş. Meydana çıkınca güreş tutmasanız ne yaparız biz? Sizin de canınız hemcinslerinizle dalaşmak istiyor.

— Belki seyircileriniz farkında değil. Güreşe hazırladığınız develerin yanına önce bir dişi deve getiriyorsunuz. Biz de flörtümüzü başkasına kaptırmamak için kavgayı göze alarak, karşınızdakine girişiyoruz. Biz mi insanlaşıyoruz, siz mi develeşiyorsunuz belli değil. Aramızda benzerlikler olduğu muhakkak. Biz

— Elektrikler her gün bir saat kesiliyor. —

hamuru severiz. Sizler de fırınlar-
dan aldığınız ekmek adlı hamurları
yersiniz. Aranızdan biri çıkar, mil-
letin milyonlarını yer. Yakalandığın-
da karakolda sorarlar:

— Paraları ne yaptın?
Düşünmeden cevap verir:
— Deve oldu!
Anlatılanlar hoşunuza gitmediğin-
de verdiğiniz karşılığın içinde yine
biz varızdır:

— Yok, devenin pabucu...
Hileci, hud'acı kişiler için yine
bize başvurur:

— Deveyi hamudu ile yutar!...
dersiniz.

Çanlarımızı bile can kulağı ile
dinler, onların aralarında şöyle ko-
nuştuklarını iddia edersiniz:

— Dengi dengine... Dengi dengi-
ne...

Yorulmuştu. Dizlerini kırarak ye-
re oturdu:

— Oysa ibret alacağınız yönümüz
ne çanımız, ne pahlivanlığımızdır.
Şu yere çöktüğümüz yok mu yüz kı-
zartıcı yanımızdır. Cüssen ne kadar
iri olsa, boyun ne denli büyük olsa,
önemi yok. Bir kere diz çöktüyse,
ömrün boyunca öyle yaşamaktan
kurtulamazsın. Dört ayaklı bütün
hayvanların eklemeleri vardır. Onlar
da bizim gibi diz çökebilir, yere o-
turabilirler. Siz hiçbir atın, hattâ
bir eşeğin yere diz çöktürüldükten
sonra, üzerine yük sarıldığını gör-
dünüz mü? Atalarımız bir halt ye-
miş, insanların önünde diz çökmüş-
ler. Cezasını hâlâ çekmekteyiz. O-

nünüzde bir kez diz çöken, ömrü
boyunca dizlerinin üzerinde yaşama-
ya mahkumdur artık.

Deve dertliydi çok. Devam etti:
— Dünedek demiryollarınız yok-
tu. Deve katarları olmasaydı malla-
rınızın ulaşımını yapamaz, belki de
aç kalırdınız. Bu kadar işinize ya-
radığınız halde yine de bizi kasap-
lara teslim etmek huyunuzdan vaz-
geçemediniz. Ne ettiysen yaranama-
dık şu insanoğluna... Partileriniz
dindar görünmek istedikleri halde,
amblem olarak atı, arslanı, koçu,
kartalı aldılar da hiçbirini benim ha-
cılığı kabullenmedi. Oysa Milli Se-
lâmet Partisi için biçilmiş kaftan-
dım. Güya bana sormuşlar:

— Boynun neden eğri?...

— Nerem doğru ki... diye cevap
vermişim. Yalan vallahi. Soruyu so-
ran da, cevabını veren de sizsiniz.
Benim eğriliğim, insanların dalave-
releri, hileleri, düzenbazlıkları ya-
nında orak gibi doğru kalır!

Üzerine beş tonluk yük sarılmış-
tı. Deveci bu ağır yükü ayağa kalk-
ması için onu tekmelemeye başla-
mıştı. İnilti, homurtularla ayağa
kalktıktan sonra, devam etmişti
sözlerine:

— Bütün bu diz çöküp, ayağa
kalkmalar bir tutam diken için. O-
nun da hepsini yutamam. Yarısını,
yiyecek bulamadığım zaman geviş
getirebilmek için depo etmek zorun-
dayım...

Burhan ESEN

YELPAZE Refik ERDURAN

ÇİÇEKLER TARTILIRKEN

BİRÇOK şeylerin mevsimi
geldi yine:

Bozanın, kestanenin, çul-
luğun, ayazın, çamurun...
Ve güzellik yarışmalarının!

Birtakım büyük gazetelerimiz
bugünlerde yine cici kızlarımızın
boy boy resimlerini yayınlıyorlar.
Onların ön ayırımı, orta süzümü,
son seçimi yapılacak. Sevnen,
ağlayan, kızan, sırtan, kırılan
gırla gidecek. Sırtına pelerin sa-
rılıp kafasına yaldızlı taç otu-
rulan dilber sonradan yabancı ül-
kelerden birine yolcu edilecek
patırdı gürlüyle. Birkaç gün
onun orada neler yapıp ettiğinin
haberleriyle oyalanacağız. Arka-
dan alıştığımız bozgun haberiyle
birlikte bin çeşit özür, şikâyet,
itiraz... Ya da söz konusu gaze-
teyi bayram renkleriyle süsleye-
cek ulusal zafer müdresi...

Bu mevsimle birlikte basının
geri kalan bölümünde ve birçok
medislerde bir de tartışma baş-
lar:

— Güzellik yarışmaları iyi bir
şey midir, kötü birşey mi?

Bu konuda benim duygularım
karışık. Bir araya getirilmişi bir
sürü dilberin görüntüsünden
hoşlanmadığımı söylersem yalan
olur. Ancak bir araya geliş ne-
deninin yarışma olmasını yadı-
rıyorum.

İnsanların yarışmaları, boy öl-
çümleri, birbirlerine üstünlük-
lerini ispatlamaya çalışmaları
şartısa (ki öyle görünüyor), bâri
bu iş gerçekten ölçülüp biçilme
olanağı sağlayan alanlarda yapıl-
malı.

Kimin en hızlı koştuğu krono-
metre ile, en ağır kaldırdığı tar-
tı ile, en uzun ya da yüksek at-
ladığı metre ile ölçülür, hiçbir
tartışmaya yol açmayacak biçim-
de açığa çıkar. Kimin en güzel
olduğu ya da en güzel şeyi yarat-
tığı sorunu ise duyguya ve beğ-
niye bağlıdır; sonuç hem kesin
olmaz, hem de —bence— güzelli-
ğin tadının çıkarılmasını güçleş-
tirir.

Kendi hesabıma söyleyeyim.
Ben değişik çiçekleri koklarken
içime «Şunlardan hangisinin bi-
rinci, hangisinin ikinci, hangisi-
nin üçüncü derecede iyi koktu-
ğunu kestireyim» diye bir kurt
düşerse burnum burunluğunu yi-
tirip hakem olurverir; çiçekler de
çiçeklikten çıkar, kimya lâbora-
tuarında ince terazilere dolduru-
lup boşaltılan nesnelere benzer-
ler kafamda.

Kaldı ki insanlar çiçek değil:
Gururları var. «Sen güzellikte ö-
tekilerden geri kaldın» yargısını
duyan her genç kız yara alıyor.

Bir de gerçek haksızlıklar konu-
su giriyor işin içine.

Günümüzdeki biçimiyle güzel-
lik yarışmaları Amerikan icadı-
dır. En geniş çaplı, en cıvılcı ve
en sık güzellik yarışması da o
ülkede yapılır. Mort Weisinger a-
dında bir gazeteci bu yarışma-
nın içyüzünü yıllarca inceledik-
ten sonra bulduklarını geçen haf-
ta yayımladı.

Bazan iddia edildiği gibi yarış-
malar şike değilmiş. Kimin seçi-
leceği daha önce kararlaştırılmı-
yormuş. Ama kimin seçilemeyece-
ği belliymiş. Genellikle jüri üye-
leri o gizli kuralları biliyorlar-
mış; bimeynerin de kulaklarına
fısıldanıyormuş gerekli bilgiler.

Şu yedi sınıfa giren kızların
yarışma kazanmalarına olanak
yokmuş:

1. Bir yıl önceki kraliçe ile
aynı bölgede doğmuş olanlar (i-
ki yıl üstüste aynı yerde doğmuş
yarışmacıların kazanması öfke ve
kışkırtıcı uyandırıyormuş);

2. Kızıl saçlılar (bunların a-
şifteliğe yatkın oldukları yolunda
gizli bir izlenim varmış kafalar-
da);

3. İri göğüslüler;

4. Kısa boylular;

5. Azınlık mensupları;

6. Kurulu düzene karşı politik
görüş açıklayanlar;

7. Çalışan kızlar.

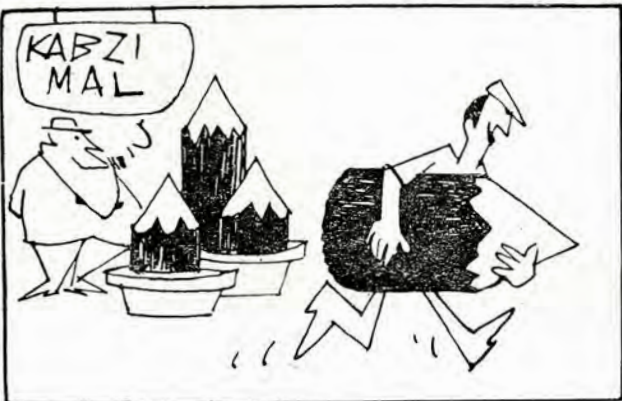
En çok da bu sonuncusuna şaş-
tım. Ama güzellik yarışmalarının
tarihçesi gazetecinin iddiasını
doğruluyor: Sekreter, mağaza sa-
tıcısı, dadı, memure, telefon
santralçisi falan gibi tek kişi yok
geçmişteki kraliçeler arasında.
Büyük çoğunluk üniversite öğ-
rencisi. Öğrenci olmasa bile a-
nasını babasını yemekte olan
hanım kızlar...

Yazarın belirttiğine göre yarış-
ma düzenleyicileri ve jüri üyele-
ri böylesinin «estetik» ve «klâs»
ile ilgili ölçülere daha uygun düş-
tüğü görüşünde imişler.

Bu hesapça uluslararası yarış-
malarda bizim daha iyi sonuçlar
almamız gerek. Daha önceki yıl-
ların kraliçeleri bizim bölgeden
değil. Kızlarımızın hepsi kızıl
saçlı, kısa boylu, iri göğüslü ya-
hut azınlık üyesi de değil. Kuru-
lu düzenle uyuma veazardan
yeme ölçülerine gelince, tuzu ku-
ru merkezlerimiz evelallah dop-
dolu o biçim cici kızlarla!

Yarışmacılarımız güvenle gü-
lümseyerek gidebilirler estetik
cenk alanlarına. Hadi hayırlısı...

Refik ERDURAN

Acılıstaki At Arabası

MUZAFFER İZGÜ

dar caddenin başına geldik ki, bir yığın polis tutmuşlar caddenin başını... Polisin biri yanımıza çalınmış çalınmış yaklaşıyor:

— Giremezsiniz, dedi...
— Niye memur bey? diye sordum.
— Niye diye sorma işte... Açılış var, biraz sonra vali bey gelecektir...

İşte dert diye buna derlerdi... Evi taşıyordum... Benim gibi dargelirli vatandaşın taşınması n'olacaktı ki, zaten üç beş parça eşyam vardı. Onun için bir at arabası tuttum, önce yatakları yaydık boydan boya içine, sonra yorganları üstüne tepeledik, arabanın ön tarafına bizim mutfak yerini tutan erzak sandığı-mızı koyduk, arka tarafına hanımın pek kıymet verdiği mavi sandığı, yanlara sandalyelerimiz, tam tepeye masamız, sonra bunların arasına ıvrı zıvrı sıkıştırdık... Yer kalmayınca leğeni, sonra kulplu şeyleri arabanın orasına burasına bağladık... Maksadımız, arabaya iki sefer yaptırmamak, tüm eşyaları bir seferde taşımaktı... Ama şimdi gelgelelim, yeni tuttuğumuz emciğe üçyüz metre yaklaşmış olmamıza rağmen, sokaktan içeriye bırakılmıyorduk...

Arabacı:
— Acaba vali bey ne zaman gelecek? diye polis memuruna sordu.
— Ne bilirim ben, dedi. Bize yolu saat on'dan sonra tutun, dediler... Vali bey artık şimdi gelir, biraz sonra gelir, veya öğleden sonra gelir, onun orasını bilemem...

Vay başıma gelen... Arabacı da demesin mi:

— Arkadaş, ben onu bunu bilmem, ya eşyanı buraya ykarım, ya da saatine on lira alırım, çünkü işimden gücümnden kaldım... diye?

Çocuk çocuk arabanın üzerindeyiz. Ön tarafta oturmakta olan karım:

— Git gör polislerin âmirini, dedi, şöyle birkaç dakika izin verseler, evimizin kapısına varırız...

Gittim âmirin yanına... Öyle bir terslendim ki:

— Beni isimden etmek mi istiyorsun be? dedi. Tam sen yolu yarıl-mışken ya vali bey teşrif ederlerse, o yorganlar, o çarşaf, bando takı-mının arasında...

Tersyüz geri döndüm geldim... Arabacı boyuna:

— Ben anlamam, ben saatimi bilirim arkadaş, diyor. Bu atın yemi babamın tarlasından gelmiyor, arpanın kilosu kaç lira?

— Ne bileyim ben yahu arpanın kilosu kaç lira?

— İstersen indireyim buraya eşyanı?

— Yahu yolun ortasına hiç olur mu be!...

Polisin biri akıl verdi:

— İstersen eşyalarımı yüklen, kaldırım, insanların arkasından teker teker taşı evine, diye amma, olacaktı iş mi, kocaman sandık sırtımda, üçyüz metre!...

— Yahu kardeşim polis bey, bu neyin açılışıdır ki?

— Filtreli sigara fabrikası açıyorlar, vatandaş bol bol içsin diye...

At arabasının sahibine baktım, sigarasını tellendirmiş:

— Sana söyleyeyim mi kardeşim, diyor, ben diyeyim bu iş ikindiye dek sürer, sen de akşama dek sürer... Neden dersin, valilerin toplantıları olur, büyük uğurlamaları olur, teftişleri olur, olur oğlu olur, biri diyecek de, vali bey falan yerde bir açılış vardı diye, ondan sonra aklına gelecek...

Düşünüp duruyorum, şayet bu iş geceye dek uzarsa vay halimize... Hele hele bir de:

«Açılış bugün olmayacak, yarın olacak, biz bu sokağı bir güzel temizledik, siz gidin, yarın gelin» derlerse yanmıştık... Nerede yatacaktık bu akşam?

At arabasının sahibi, atın boynuna yem torbasını takıyordu ki, bir yığın polis daha geldi oraya... Birtakım koşuşmalar, birtakım emirler, başüstüneler, boyun kırmalar falan... Arabacıya:

— Dediğin çıktı, galiba açılış yarına kaldı, şimdi geçmemize izin verirler, dedim...

O anda bir polis yanımıza hızla yaklaşıyor:

— Geriye, daha geriye alın arabayı, dedi.

— Niye memur bey? dedim.

— Şuna bak, niye diyor yahu, açılış bizzat şehrimizde misafir bulunan Tekel Bakanı yapacakmış, haydi haydi durmayın...

Bizim at arabasını elli metre daha geriye attılar... Oldu evle aramız üçyüz elli metre, açılacak fabrikayla ikiyüz metre... Arabacı:

— İşin bitik arkadaş, dedi, tasmamam iki saat oldu, iki onluğunu alırım... Bundan sonra da onluklar çalışır, çünkü bakan bu, ne zaman gelip kurdeleyi keseceği belli olmaz. Bakan dediğinin ziyafeti olur, resmi kışadı olur...

Vakit durmadan geçiyor, korkuyorum biraz sonra «Açılış Başbakan yapacak» derler, ondan sonra biz hepten çıra gibi yanarız diye... Bir taraftan da karım söyleniyordu:

— Hani tam buldun taşınacak gününü...

— Yahu ben ne bilirim hanım, taşınacağımız gün sokakta fabrika açılışı yapılacağını?

Akşama doğru tedbirler daha da sıklaştırıldı. İlk önce birtakım siyah resmi arabalar geldi, birtakım koyu giysili kişiler indi içlerinden. Onun ardından bando takımı, sessiz sedasız yerini aldı, ama bizimle arası elli ile yüz metre... Akşam saat altıya doğru ilgili memurların telaşı daha çok arttı, bakan geliyor-

du... Bereket bakan karşı taraftan geleceği için bizim at arabasına dokunmuyorlardı... Ama bakanın arabası karşıdan görünüp de, bando «Dağ başını duman almış» diye başlayınca, bizim deminden beri torbasından uslu uslu arpasını yiyen kır beygire birşeyler oldu... Kişniyor, şaha kalkmak istiyor, bandonun davulu güm güm vurdukça, her gümde hop kalkıyor, hop oturuyordu... Arabacı bir yandan, ben bir yandan atın gemine sıkı sıkı yapışmış, kıpırdamasına fırsat vermiyorduk... Ama bando, İzmir marşına geçince, at iyiden iyiye huysuzlanmaya başladı... Geri bastırmak istiyordu arabacı, geriye basmak ne mümkün, boyuna kişniyor ileriye doğru atılıyordu... Durumu gören iki polis, onlar da atın geminden yakalamışlar, dört kişi dört yanından atı durdurmaya çalışıyorlardı. Atın kişneme sesini duyan polislerin büyük âmiri, nerdeyse saçını başını yolacak bir durumda yanımıza gelerek:

— Allah belânızı versin, Allah sizi kahretsin, diyor, sekiz on polisi daha yardımımıza gönderiyordu...

— Mahvedeceksiniz beni, mahvedeceksiniz! diye bağıriyordu...

Biz, iki komser, dokuz polis, atın orasından burasından yakalamış, hayvanı kıpırdatmamaya çalışıyor-duk... Ama biz atın orasından burasından tuttukça, at huysuzlanıyor, kişneme sayısını sıklaştırıyor... On polis de araba hareket etmesin diye arabanın ardına geçip sıkı sıkı yapışınca, açılışla ilgilenen vatandaşların ilgisi bize döndü, arabayı ne zaman kaçıracağımıza bakıyorlardı... Sanki bu tarafta çok önemli bir olay varmış gibi, tüm polisler at arabasının olduğu yere seğirtiyorlar:

«Çüüüü» sesleri, «vışış» sesleri arasında bandoyu bastırıyorlardı... Ama bakan bey, tüm olanlardan habersiz:

«İşte bu fabrika arkadaşlar, bu semtte, halkın yararına» diyerek nutkuna devam ediyordu...

Ama öyle bir an oldu ki, at, tüm polisleri vardı, ileriye doğru şaha kalkarak fırladı... Öyle hızla gidiyordu ki koyu giysili insanların arasına, bağırarak bağıranaydı:

— Çekilin ha, geliyor ha! diye...

Bakan bey, kendini öyle kaptırmıştı ki açılış törenine, araba son hızla sokağı arşınlarken, o hâlâ:

— Önce onbin sigara, sonra yüzbin sigara, diyor...

At, tam bandonun yanına gelince daha da azdı, dümdüz giderken zik-zaklar çizerek koşmaya başladı... İlk kez bizim mavi sandık yuvarlandı yere, o benim kara renkli donlarım, yamalı iç fanilâlarım saçıldı yerlere... Onun ardından, bizim mutfak sandığı düştü parçalandı... Nohut, fasulye, bulgur saçıldı yerlere. Kimbilir, belki de bunca hay-huydan bakan beyin haberi olmayacaktı o bizim delik leğen olmasaydı... Delik leğen, öyle gürültü ve öyle bir viraj çizerek yuvarlandı ki bakan beyin ayaklarının arasından, bakan beyden önce o gitti vardı fabrikanın kapısına... Ardından bizim kemik haşladığımız tencere keskin, bir viraj alarak bakan beyin ayağının dibinden uçtu gitti...

O zaman döndü bakan bey geriye... Ama olan olmuştu bir kez... Ben, yorganları, çarşafı yerden toplarken onunla gözüğe geldik... Sırtımda yorgan, bir elimde hanımın dallı güllü basmadan yaptığı çarşaf, bakan beyin ayaklarının dibine uzandım. Çünkü orada, bizim çalışa çalışa kromu kaybolmuş, sarısı ortaya çıkmış kaşık duruyordu... Şayet onu oradan almazsam, akşama çocuğun biri, bulgur aşına kaşıka sallayamıyacaktı... Kaşığı aldım, sanki gereği varmış gibi, bakan beye:

— Kaşık bakan bey kaşık, bulgur yerken gerekli oluyor da, dedim...

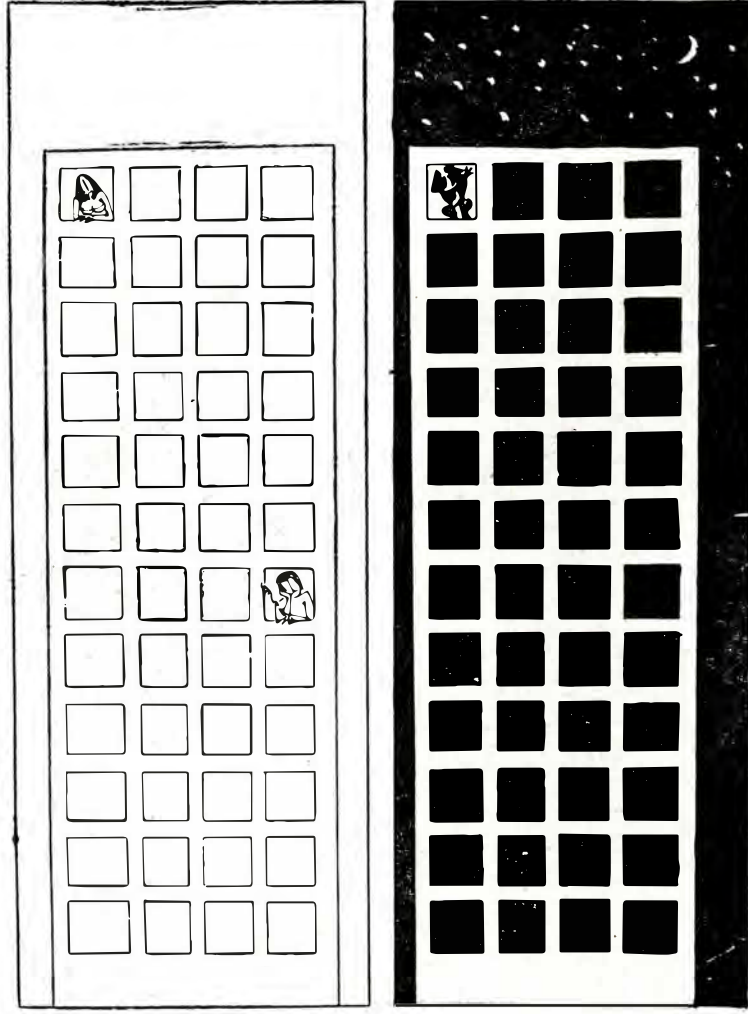
Muzaffer İZGÜ

— Hizmetçi böyle mi dövülür ayol?..

— Uzun çağındayız karıcığım, yumuşak iniş yapıyorum!..

Yazısız

Yazısız

yedi

PAZARTESİ :

İki yaka

(Bostancı — Beşiktaş) levhası taşıyan belediye otobüsüne binen yolcular garipsi bir sevinç içinde idiler: Boğaz Köprüsü, teş gündenberi Anadolu yakasının yolcularını İstanbul'a daha çok yakınlaştırmıştı da ondan!...

Fakat... Beşiktaş'tan Sirkeci'ye, ya da Karaköy'den Cağaloğlu'na gidebilmek için saatlerce otobüs bekleyenler, dolmuş kuyruğunda sigaranın birini söndürüp diğerini yakanlar aynı rahatlık içinde değiller...

Hele özel arabalarıyla, kilitlenmiş trafiğin içinde dakikalarca «rölandide» bekleyenler nerdeyse hırslarından kontak anahtarını kemirecekler...

İstanbul'un iki yakasını bir araya getirenlere bu kentin insanları elbette minnet borçludurlar.

Ancak... Şu trafik keşmekeşine de bir çözüm yolu bulup Boğaz Köprüsü'nün üzerinde (Oohhh!) çektiirdiklerimize Karaköy — Eminönü Köprü başlarında (Aaahh!) çektiirmemek çok iyi olacak...

O zaman... Yalnız İstanbul'un

değil, bir bakıma İstanbulluların da iki yakası bir araya gelir belki...

SALI :

Vatan sevgisi

Biliyorsunuz; İsrail'de yalnız erkekler değil genç kızlar da askere alınırlar ve tam teçhizat savasına katılırlar.

Gün ışığında bronzlaşmış dipdiri bacaklarını mini etekleriyle kapamaya çalışarak Sina Çölündeki siperlerde erkek arkadaşlarıyla omuz omuza çarpışan İsrail'i kızların arasında benim de bir tanıdığım var: Sarah!...

Belki sakıncalı olur diye ikinci adımı yazmıyorum; arasıra mektuplar alırım Sarah'tan... İstanbul'da doğan, İstanbul'da büyüyen ve İstanbul'u en az bir İstanbullu kadar seven Sarah'ı, buralardan tâ Filistin çölleri.. oralarından da tâ Sina cephesine koşturan kuvvet «Vatan» kavramından başka ne ki?...

Sarah'ı niçin mi hatırladım birdenbire?...

Şey... Türkiye Cumhuriyeti Hükümetinde uzun süre Bakanlık yapmış, günlük basında «Jet Bakan» adıyla ünlenmiş bir doktorumuz, şimdi de Batı Almanya'da yerleşmek üzere...

Hattâ sadece yerleşmekle de yetinmiyor; günlük gazetelerimizin haberlerine göre Türkiye-

ki meslektaşlarını da yanına çağırıyormuş, parlak iş teklifleriy-le...

Oysa... Bir zamanlar... Amerika'daki doktorlarımızı vatana çağırın «Vedat Ali Özkan» adında bir Sağlık Bakanımız vardı, yüreği kımıl kımıl vatan sevgisiyle dolu...

Ne oldu dersiniz?...

ÇARŞAMBA :

Telli Baba

Galatasaray karşısında 4-3 yenilerek 50. yıl kupasını kaybeden Fenerbahçe, geçtiğimiz hafta içinde Telli Baba'ya giderek adak adadı zaferi için...

Mizah, şaka, filân sanıyorsanız aldaniyorsunuz... Aynıyle vâki vallaha!...

Evet... Cumhuriyetin 50. yılının kutlandığı 1973 Türkiye'sinde, Didi'nin teknik direktörlüğündeki ünlü bir spor kulübümüz kaderini —gelinlik kızlar gibi— Telli Baba'ya bağladı!...

PERŞEMBE :

Siyasal güldürü

Seçimi kaybeden birkaç eski milletvekili özel tiyatro kurmak için teşebbüse geçmişler. Alışkanlık mı dersiniz?

Yıllarca siyasal o'ınlarını içinde prova yaptıktan sonra galiba esas perdeyi özel tiyatro salonlarında açacaklar...

CUMA :

Kabul edilmeyen diplomat

Vatikan Büyükelçimizi, —daha önce karısını boşadığı nedeniyle— Papa kabul etmemiş.

Hakkı var Papa Hazretlerinin! Papaz olup güzel güzel kızların günahını çıkartmak varken.. bir manastıra rahip olup fıstık gibi rahibelerle çıtır çıtır uğraşmak varken.. bir sürü külfete katlanıp evlenmek, sonra da bin sürü külfete katlanmak akıl kârı mı?...

Ben de olsam kabul etmezdim böyle bir diplomati doğrusu!...

CUMARTESİ :

Ayının karnındaki milyonlar

Kremer Devlet Başkanı'nın baldızı Paris Hava Alanında yakalanmış!

Haşmetlü ve ferasetlü Baidız Hanım'ın gümrükten geçirmeye çalıştığı bir oyuncak ayının karından 2.400.000 liralık döviz çıkmış.

Aaaah!... Ne gariptir şu Paris yolları!...

Kimi hanımlar gönüllerinin içini doldururlar bu yollarda, kimileri de işte böyle ayların karının içini...

gün

PAZAR :

Kadirşinaslık nerde?..

Köprü yapıldı... Köprü açıldı... Köprüden şu kadar bin araç geçti... Yerli ve yabancı şu kadar konuk geçti... Falan... filân...

Peki ya ama... Nerde kaldı Türk ulusuna özge kadirşinaslık?... Nerde kaldı Sezar'ın hakkını Sezar'a veren sağduyu?...

Yetmişiki milletin konukları protokolda yer alırken tören alanının bir köşecğinde o köprünün kurulmasında baş emeği geçen kişiye bir sandalyecik yer vermemiz gerekmez miydi?...

Ama... Üzülmeyin...

Bizim unuttuğumuzu, bizim ihmal ettiğimizi yabancılar yaptılar:

Boğaz Köprüsünün yapımı nedeniyle yılın adamı seçilen kişiye —Türk ulusu adına (!)— onlar teşekkür ettiler plâketlerle...

Köprünün açılış töreni protokolunu düzenleyenler için biraz ayıp olmadı mı?...

Şemsi BELLİ

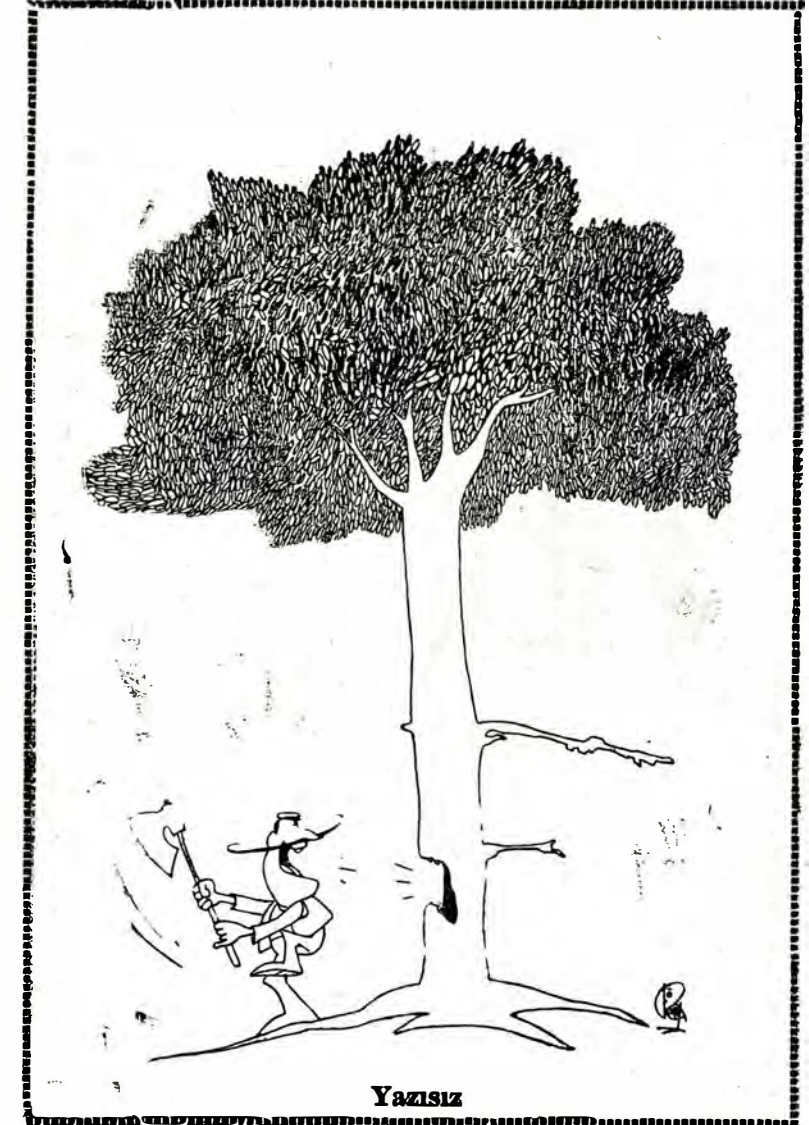
— İnsan, arada bir kız arkadaşına el şakası yapmazsa, o arkadaşlığın tadı çıkar mı?..

Yazısız

Yazısız

HURŞİT YASSIKADAYI

Doğum yerinin Gaziantep olduğu söylenen Hurşit'in memleket baklavacılığı ve yassıkadayıfçılığına yaptığı hizmetler ve açtığı yufkalar hiçbir şekilde unutulmayacak kadar kıymetlidir.

Memlekette ilk defa elle yufka açmayı başaran Hurşit, yüzde bir milimet-

tam elli kilo gelmesi de ayrı bir rekordur.

Ahmet Tilki tarafından ketenpereye getirilmemiş taşralı yok gibidir. Süratli ve inanılmaz teknikle çalışmasının sırrını hiçbir mütehassıs halen çözmemiş değildir. Gayet mütevazı ve saf görünüşünün altında yatan şeytanî zekâsıyla Ahmet Tilki'nin kazakla-

re incelikle açtığı yufkalarla bütün yufkacıları hayretler içinde bırakmıştı.

Hurşit'in yaptığı baklavalı devlet büyüklerinin sofralarından hiçbir şekilde eksik olmamış ve yetkili ağızlarında dağılmıştır. Hurşit'in dil, damak ve midelerimize yaptığı bu unutulmaz hizmetler maalesef bazı çekemiyenlerin haksız iftiralarıyla zedelenmiş gibi görünüyor da ve de Hurşit'i taklit eden, sahtekar, taklitçiler piyasada bu işi yapmaya çalışıyorsa da, hiçbirinin yufkası Hurşit'inki kadar ince ve müleyyin olamamıştır.

Elli sene içinde Hurşit gibi ne yufkası, ne baklavası, ne kadayıfı nefis ikinci bir sanatkar çıkmamıştır.

Bu memlekete büyük hizmetleri geçen Hurşit Yassıkadayıf'ı tanımamak, onun yaptığı tel kadayıfından yememek herkes için büyük bir eksikliktir...

HAYATİ YÜZDEYİRMİ

Paranın daha fazla değerlendirilmesi, müşkül durumdaki vatandaşların işlerinin görülmesi, senet, bono, ipotek gibi vaziyetlerin memlekette çığ gibi büyümesinde emeği geçen kişilerin başında Hayati Yüzdeyirmi'yi hatırlamak büyük bir terbiyesizliktir. Hayati, hayatı boyunca faizcilik daha modern, daha kârlı ve daha insanların hayrına yarar bir şekle sokmak için can-

İlerleyen medeniyet fırtınası sebebiyle memleketimizde de, üstün zekâlar ve şahane adamlar çıkmaya başlamış bulunmaktadır. Bu adamlar sosyal ve ekonomik düzenin icabı olarak, diğer insanlardan daha atik, daha fırsatçı ve daha zeki olmak yolunu tutmuşlar ve yurt kalkınmasında büyük roller oynamışlardır. Bazı münafık ve müfterilerin sözlerine kaunamak ve memleketimizin yetiştirdiği bu üstün insanları desteklemek, her fırsatta bunların arkasına geçmek, izledikleri yolda yürümek icap etmektedir. Kendini bilen herkes böyle hareket ederse, memlekette daha nice iftihar ettiğimiz kimseler çıkacaktır... Şimdi elimizden geldiği kadar bu üstün adamları tanıtalım...

la başla çalışmış, birçok kişinin iflâsında önemli roller oynamıştır.

Hayati'nin en müşkül ve dar vaziyette bulunan kimselere açtığı kredilerle onları kazıkladığı, zayıf durumlarından istifade ettiği söylenirse de bizim için bu önemli değildir.

Daha önce faizcilik çok eski metodlarla ve bir takım uydurma kâğıtlarla yönetildiği göz önüne alınırsa, Hayati'nin yaptığı işin büyüklüğü kendiliğinden meydana çıkar.

Elli senede milyarder olmasının ve birçok kimseyi müşkül durumda bırakarak onların zaafından istifade etmesinin en büyük sebeplerinden biri de Hayati'nin vicdan denen şeyi tanımaması olmuştur.

Modern tefeciliğe yeni bir çehre getiren Hayati, faizi yüzde yirmibeşe kadar çıkararak erişilmesi güç bir rekor da kırmıştır.

Onun bunun ahını alarak milyarder olmak başarisına erişen Hayati'nin çocuklarının sağır doğması hiçbir zaman ondan

bundan aldığı ahlardan değil hilkatin bir cilvesidir...

ZATİ SÜREN

Son elli yılın yetiştirdiği büyük ve erişilmez musiki kabiliyeti olarak ve hotöröjengel durumları müzikle atbaşı götüren bir kimse olarak Zati Süren'i her hatırlayışta, onunla bir bahar akşamı Emirgân'da bir çay içmek arzusu hangimizin aklından geçmez. Allahın yarattığı yaratıklar içinde böylesine kendini sanata adanmış ve kendini ona veren bir sanatçı var mıdır?... O bir deha değil bir mehadır. Açtığı çığırda birçok genç ve müstesna kabiliyetlerin geçmeye çalışması, her sahneye çıkanın onu taklide kalkması Zati'nin büyük değerini kendiliğinden meydana çıkarır. Gerek sahne tarihimizde, gerekse ses ve saz tarihimizde meydana gelmiş büyük olayları yaratan bu sanat mücevherimiz çok şükür ki hâlâ başımızdadır.

Fitri kabiliyetinin yanı sıra anlatılması güç vaz-

yetleri birlikte götüren bu ince sanat erbabımızın asırlar boyu unutulmaması için elimizden geleni yapmaya çalışmalıyız.

AHMET TİLKİ

Dolandırıcılığın en modern bir şekilde yürütülmesi, saf vatandaşlara satılmayacak kadar büyük gayri menkul ve âmmeye ait binaları satabilecek duruma getirilmesi için çaba sarfedenlerin en başında muhakkak Ahmet Tilki'yi bulmak ve onu saymak herkesin vazifesidir. Büyük zekâ ve buluşlarıyla milyonlarca kişiyi hayretler içinde bırakan bu usta dolandırıcının dünyada bir eşine rastlamak kabil değildir. Yirminci yüzyıl ancak iftiharla söyleyebiliriz ki böyle bir üçkâğıtçıyı memleketimizde çıkarmıştır.

Aynı anda beş kişiye aynı otobüsü okutmak maharetini gösteren Ahmet Tilki senelerce bıkmadan, yılmadan çalışmış ve bu mevzuda eline su dökülmez hale gelmiştir. Polis kayıtlarındaki dosyasının

yamıyacağı kimse yoktur.

Böyle yetişmesi zor bir dehayı korumak ve ona elimizden gelen kolaylığı göstermek her enayinin görevi olmalıdır.

Galata Kulesini ikibin defa satarak insanoğlunun nelere kadir olduğunu gösteren Ahmet Tilki hakkında yazacaklarımız maalesef bu satırlara sığmayacak kadar kutsal ve büyüktür. Nâdir yetişen bu müstesna insanı tanımak şerefine nail olmak için yüzbin lira bile kaptırmaya değer...

RECEP PARSEL

Süratle artan mesken dâvamıza son senelerde büyük bir başarıyla el koyarak binlerce aileyi mesken sahibi yapan Recep Parsel, bulunması güç ve yetişmesi imkânsız büyük insanlardandır.

Son yirmi sene içinde milyonlarca ahşap evi yarak apartman haline getiren ve bu yüzden milyarlar vuran, inşaatçılığı son tekniklere göre ayarlayan Recep Parsel tapu daireesindeki rüşvet müessesesine yüzde yirmibeş bir hız da kazandırmıştır.

İstanbul'un mimarî çehresini değiştirenlerin başında gelen bu büyük insan, yirmi günde bir konut projesini gerçekleştirmiş ve çığ gibi büyüyen bir inşaat muharebesi vermiştir.

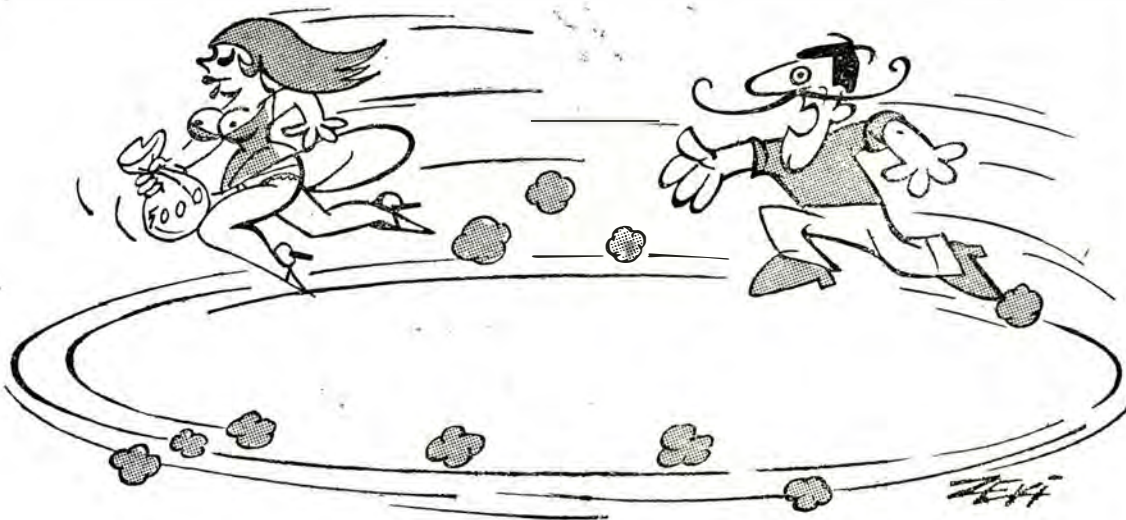
Sadece kendi yetmiş yedi semt ve mahalle kurmuş, yüzlerce arsaya ucuza kapatıp İstanbul'u yüz kilometre uzatmıştır.

Kendisini tanıyan kimselerce büyük deha olarak tarif edilen bu adamın memleket inşaat sanayine yaptığı hizmetler hiçbir zaman unutulmayacağı gibi açtığı spekülasyon ve anaforsuluk vaziyetleri yıkılmayacak kadar sağlam temellere bağlıdır.

Böyle büyük kabiliyet ve insanların çıktığı memleketimiz daha nicelerini çıkarmaya müsaittir. İnanımız bunu her zaman da doğrulamaktadır.

Bu adamlara her zaman saygı duymak ve yaptıkları işleri küçümsememek, her kendini bilen vazifesi olmalıdır...

Bu yazı serimizi (Son Yılların Yetiştirdiği Kafalar) isimli eserden aldık. Kendimiz uydurmuyoruz.

Döner sermaye!

GÜNÜMÜZÜN GÜDÜK KAHRAMANLARI

BAKKAL NUSRET EFENDİ

NUSRET efendi ve benzerleri toplumumuzda yeni bir tip değil. Bütün bakkallar Nusret efendi gibi olamazlar şüphesiz. Yine de hemen herkes hayatında en az bir Nusret efendi tanımıştır.

Rekabet diye bir tasası yoktur Nusret efendinin. Müşteri çekmeye çalışmaz, elindeki müşterileri yitirmektense hiç korkmaz. Ondan alışveriş edenlerin büyük çoğunluğu zaten veresiye defteri ile bağlanmışlardır. Peşin parayla alışveriş edeceklerinde bile, Nusret efendinin içinde kredilerini yüksek tutmak için ona giderler. Oğlunuzun karşı köşedeki bakkaldan elinde paketlerle çıktığını göreceksiniz. Nusret efendi, günlerce çenesinden kurtulamazsınız.

«Sanki bizim sattıklarımız kurtulu mu? Veresiye için bana gel, peşin paran olunca başkasına git.»

«İyi ama Nusret efendi, oğlan önce sana gelmiş. Kırıklı pirinç olmadığı için öteki bakkala gitmiş.»

«Pilav yerine makarna yeseydiniz bir gece. Ölür müydünüz?»

Ne denir? Haklıdır Nusret efendi. Utanırınız.

Çocuklar genellikle hiç sevmezler Nusret efendiyi. Asık suratlı, bağırıp çağıran bir adam olması yüzün-

den değil. Defterde hesabı kabarık olan babalar, Nusret efendiye görünmekten kaçınırlar. Bakkala oğullarını yollarlar. O da çocuklara:

«Söyle babana, hesabı ödesin» diye çıkarır her zaman. «Yoksa bir daha bir şey alamazsınız.»

Çocuklar bundan hoşlanmazlar. Gururları yaranılır. Bu yüzden sevmezler Nusret efendiyi.

Dükkanına her girişinizde, ağına çekilmiş bekleyen bir örümcek izlenimini uyandırır Nusret efendi. Belki dükkanın karanlık, her şeyin tozlu bir görünümde olması yüzündendir bu. Belki de, adamın duygusuzca yüzüne bakan çipil gözleri yüzünden... Bilemezsiniz gerçek nede-

ni. Onunla iyi ilişkilerinizi sürdürmek için, bazı bilgiler gereklidir. Sözelimi her zaman soğuk bira için ıstelememeli, bazan sıcakıyla yetinmeli, götürüp evinizde soğutmalısınız. Buzdolabı havayla değil, elektrikle çalışır. Adamın bir de bu masrafı sineye çekmeye ne zorunluğu var?

Sonra dükkana girip de «Bir Birinci, iki ekmek ver.» dememelisiniz. Önce selâm vereceksiniz. İş çok olduğu için bu selâmı almaz genellikle. Ya da iyi yanına gelirse, dışlarının arasından anlaşılabilir bir şeyler mırıldanır.

Selâm faslı bittikten sonra gene bir Birinci ile iki ekmek istemeyin. Adamın keyfini kaçırsınız. Nusret efendi sigarayı, ekmeği ve gazeteyi satıyorsa, bunları almaya gelenlerin bunlar yanı sıra başka şeyler almalarını beklediği için satıyor. Yoksa gazetenin, ekmeğin, sigaranın sağladığı kazanç öylesine azdır ki, zahmetine bile değmez.

Bakkallık babasından kalmıştır ona. Gözümlük yok, varlıkları Nusret efendi. Her yıl Hacca gidebilecek kadar. Bu zenginlikle neden hâlâ küçük dükkanda oturup günlerini geçiriyor diye bir soru takılır insanın aklına. İyi ama, ne yapsın bunun yerine? Bakkallık kadar sağlam başka bir meslek gösterebilir misiniz bana? Hayat pahalıdır Nusret efendinin fiyatları otomatik olarak yükselir. Kazanç oranı da buna bağlı olarak fırlar. Anlaşılmayacak bir hesap değil ki bu. Keşke hepimizin birer bakkal dükkânımız olsaydı.

Nusret efendinin kafasının çalışma biçimine akıl erdirmek zordur biraz. Hesaplarda yanlışlıklar yapar. Eh, bunda olağanüstü bir şey yok. Hiç kimse kusursuz değildir, herkes yanılır zaman zaman. Nusret efendi çok sık yanlışlık yapar. Bu da olağan. Belki aritmetiği kötüdür adamın. Üstelik bu yaşta k'm kınayabilir onu doğru toplama yapmadığı için?

Gelgelelim, yaptığı yanlışlıklar tek yönlüdür. Yani bazan eksik bazan fazla olacak yerde, toplamalar hep fazla çıkar. Bunu nasıl açıklayabilirsiniz? Hesap bilmeyen adam arada bir eksik de çıkartır, öyle değil mi?

Bundan daha şaşırtıcısı, peşin parayla alışveriş ettiğinizde hesapların saat gibi doğru çıkmasıdır. Anlaşılmaz bir rastlantı sonucu Nusret e-

fendinin yanlışlıkları hep veresiye defterindedir.

Tedbirliyseniz bir defter de kendiniz tutarsınız ve arada bir yirmi otuz liralık bir ceremeyi bile bile ödersiniz. İyi ilişkilerin önemini unutmayalım. Bakkal Nusret efendi hancı, müşteriler yoludur.

Nusret efendiyi tam olarak anlatılabilmek için yüzlerce sayfalık bir kitap yazmak gerekir. Gördüğünüz gibi onun birçok meslek inceliklerine giremedik bile. Zaten sırlarından birçoğunu burada açıklamak doğru olmazdı. Bizim amacımız kimseye zarar vermek değil, kahramanlarımızı bir parçacık olsun ölümsüzleştirebilmek. Modern bir efsane kahramanıdır Nusret efendi. Her efsane kahramanı gibi, onun da bilinmeyen yanları kalmalı.

Sulhi DÖLEK

— Orta Doğu Savaşını «Uydu» lar yönetti. —

KÜÇÜK bir bakkal dükkânı vardı o zamanlar. Şimdi milyon olman bir raslantı ile olmuş, ya da vurgunculuk yapmış değildir. Tamamen alınının teri, elimin emeğidir inan.

Anlatacağım hepsini. Bakkal dükkânının bulunduğu cadde birkaç yıl içersinde büyük yapılarla doldu, taşı. Dükkânlar yerine mağaza dediğimiz koca vitrinli, hangar gibi yerler açıldı. Kalabalık çoğaldıkça buralarda satılan çeşit de çoğaldı ve arkasından aynı cins malları satan yerler aralarında rekabete giriştiler.

Müşteriye sunulan avantajların içersinde neler yoktu neler. Bir gün bakiyorduk, ilerdeki mağazanın vitrininde bir ilân: «İki müşterimizi Avrupa'ya yolluyoruz.» Yanındaki veya karşısındaki adamlar durur mu? Onlar da başka çeşit ilânlar astılar: «Bir aylık mutfak ihtiyacımızı karşılıyoruz... Kömürünüz bizden... İstediyiniz yerde çılgınlar gibi eğlenin... Sormak yok seçmek var, taşı taşıyabildiğin kadar... Kirasız kat... Otomobil, motosiklet, bisiklet...» daha aklına ne gelirse asılmış camlara, kapılara. Yâni, bu yerlerden alış verişini yapanlar kupon veya bilet alıyor, belirli bir süre sonra çekiliş yapıyor ve kaç müşteri kazanacaksa, onlar ilân edilen ödülü alıyorlar...

Millet bir hızla girişti işe. Baktık ki sonu iyi çıkmadı. Adam, ilân ettiği binlerce liralık ödülü veriyordu ama, kime? Sonunda yine ken. disine geri verecek olan bir tanıdığına. Birkaçı namuslu çıkmadı değil. Fakat, o camlara asılan şanslı kişilerin fotoğrafları ve kazandığı şeyle birlikte kucak kucağa gülümsemesi deli ediyordu beni. Çünkü, zaten sermayem az, bizim işe burununu sokan birçok dükkân daha türedi, birkaç kuruşluk kazancımızı da onlara kaptırmadan kolları sıvamam gerek arkadaş dedim ve düşünceye yattım.

Dedim ya, heriflerin benden bin kat sermayeleri fazla olduğu halde böyle numaralara girişme hakları oluyor da benim neden olmasın? Düşün düşün, bir ay devam etti böyle.

Namuslu Milyoner

Nurettin Türker

Sonra ufaktan kafamda damlacıklar dökmeye başladı...

Benim dükkânın yanında bir berber, onun bitiğışinde de elektrik tairircisi. Çağırdım ikisini de. Arkadaşlar dedim. Ayda kaç lira kazandığınızı biliyorum. Diyelim sen bin, sen yediyüz elli. Ben ikinize de ikiser bin lira vereceğim. Yanımda çalışmayı kabul eder misiniz? Tabii, dükkânlarınız da kiralari da bana ait olacak.

Kim kabul etmez. Hemen oracıkta, iki ay sonrasından geçerli olmak üzere mukaveleleri imzaladık. Memlekette benim gibi bakkallık yapan amca oğluna bir telgraf çektim. Dükkânı, malları sat acele gel diye. Sağolsun, hiçbir şeyi satmadan gelmiş ya, geldi yine. Dedim ki ona da; amca oğlu, büyük bir şirket kuracağım. Seni de buraya umum müdür edeceğim. Var mısın, yok musun?

Amca oğlu, yılların particisi, bilmez mi umum müdürün ne demek olduğunu. Demek, itimadı da var-

mış ki, kabul etti. Anlattım yapacaklarımızı, gitti memlekete dükkânı, malları sattı geldi.

Adliye kâtipliğinden emekli olmuş, rahmetli bilgili bir müşteri vardı. Bir şirket nasıl kurulur, nasıl çalışır, hangi şekilde ortaya çıkar... dedik bu meseleler sana ait. Al şu parayı da, git, sor, öğren ve bu işi hallet. Yirmi gün sonra bizim şirket ortaya çıktı. Adı da bildiğiniz gibi «Çok Yaş Sigorta Şirketi».

Başladık gazetelere renkli, avratlı, çoluklu, çocuklu reklamlar bastırmaya. Bir apartman katında amca oğlu büyük bir masanın arkasında ve öbür odalarda iki hanım, iki erkek memur oturup beklemeye geçtiler. Reklamlarımızın iyice arttığı günlerdeydi. Artık sık sık radyolar bile «Çok yaşamak için Çok Yaş Sigorta Şirketini unutmayınız» diye konuşuyordu. Ve ben toptancının yanına vardım. Arkadaş dedim, bir dükkânımı üç yapıyorum. Bana verdiğin mallarda yüzde on daha kırmazsan, İstanbul'a gidip fabrika. dan mal çekeceğim. Olur mu, olmaz mı? Oldu tabii. Hemen aradaki duvarları yıktık, üç dükkânı bir ettik. Berberle tairirci de tezgâhtarım oldu. Ve iki gün içersinde mal tıklım tıklım yığıldı...

Sıra gelmişti bomba haberi patlatmaya. Önce küçük el ilânları bastırdım. Akşamdan kapı altlarından ev ev attı bunu çocuklar. Şöyle yazıyordu bu kâğıtlarda: «Sayın müşterimiz. Sizi kazancımıza ortak ediyoruz. Bildiğiniz gibi normal kârımız ortalama yüzde yirmibeştir. Mağazamızdan yüz liralık alış veriş eden bir kimse oniki buçuk liralık bir indirimi hak etmiş olacaktır. Hesap larsanız, her aile ortalama ayda yediyüz ile bin lira arasında yiyecek parası vermektedir. Şayet, bu miktarda yiyeceği mağazamızdan alırsanız aylık kazancınız seksen ile yüzyirmibeş lira arasında değişecektir. Ve biz diyoruz ki, sokağa attığınız bu para ile sizin hayatınızı garanti altına almanıza yardımcı olalım. Bir kazaya, ölüme karşı garantiniz olsun. İşte, «Çok Yaş Sigorta Şirketi» ile mağazamız arasında sizler için şu anlaşma imzalandı. Bize

ödeyeceğiniz her yüz liranın oniki buçuk lirası sizin adınıza Çok Yaş Sigorta Şirketine yatırılacaktır. Hangi çeşit sigorta olmayı, ayda kaç liralık taksit ödememizi istiyorsanız, hemen Çok Yaş Sigorta Şirketinin aşağıdaki adresine başvurarak kart. larınızı alın ve yarından itibaren de mağazamıza ödeyeceğiniz her kuruş için özel kuponlarınızı isteyiniz.»

Kâğıdın altında resimli, grafikli açıklamalar da yer alıyordu. Kuponlarımızda Çok Yaş Sigorta Şirketinin yetkili imzaları da vardı. Sonuç beklediğimiz gibi oldu. Kimin zararı olabilir? Hiçbir önleyici kulp yoktu ortada. Ekmek alan, şeker alan, yağ, pirinci, unu, sunu, bunu alan aynı parayı başkasına da ödemiyecek miydi? Bir hafta sonra yüzlerce müracaat oldu sigortaya. Kayıt ücreti olarak topladığımız ellişer lira masraflarımızı karşıladı. Üstelik, sigorta olanların taahhütleri de cazipti. Ve mağazaya başlayan büyük akın sonucu, tezgâhtar sayısını ona çıkartmak zorunda kaldık. Bizim yaptığımız kupon kesmekten ibaretti ve bu kuponları ay sonunda sigorta taksit olarak düşecekti.

İki ay sonra toptancının yüzde on indirimi yeterli bulmadım. Fabrikalar ile anlaştım. İki kamyon kiralamam ve sonra bu kamyonun birini satın aldım. Altı ay sonra, şehrin diğer semtlerinden akın akın gelenler çıktı. Bulunduğumuz binanın ikinci katını da kiraladık, yine talepler karşısında sıkıştık. Müşterilerimizin baskısı, işi daha da genişletmemizi zorunlu kıldı. İki ayrı semtte iki mağaza daha açtık. Yıl sonunda sigorta şirketine yatırmam gereken para üç milyonu gösteriyordu. Ayrıca sigorta bir milyon lira taksit farkı olarak almıştı.

Deftersiz, kafadan yaptığım açık hesaba göre de benim net kârım altı milyon olmalıydı. Çünkü, müşteriye verdiğimiz yüzde oniki buçuğu zaten baştan kazanıyordum. İki milyon eksikliği ile dört milyon liram olduğumu banka hesaplarım gösterdi.

İkinci yıl daha değişik talep ve baskılarla karşılaştık. Neden sadece yiyecek satıyorduk da giyecek veya diğer mallar bulunmuyordu? Kısa bir pazarlıktan sonra standartlarımızı uygun firmaların malları da mağazalarımıza geldi. İkinci yıl sonunda kazancımız birinci yılın dört katıydı.

Sigortadaki ve bende ki parayı hemen değerlendirmek gerekiyordu. Halkın en çok ihtiyacı olan çeşitleri tesbit ettik. Üç fabrika birden düşündük. Hisse senetleri çıkardık, borçlandık ve başırdık. Daha sonra, sadece müşterilerimizin ortak olabileceği bir fabrikanın temelini attık. Yüzde oniki buçukla hisse senetlerimiz kısa zamanda tükendi. Ve bugün göğsümü gere gere tam bir milyonerim diyebilirim.

Mağazalar da, sigorta şirketi de amacında tam yolla ilerliyor ve ben en namsulu iş adamı olarak halka hizmet ettiğim için övünüyorum.

Çünkü, bugün belirli süreyi dolduran, sigortadaki parasını alabiliyor. Ve de taksit biriminden fazla kupon kazanmış kimse, mağazasına gidip bunu para gibi harcayabiliyor. Ne dersiniz, haksız mıyım?

Bu böyle sürüp gitmez biliyorum. En son tasarım nedir diyeceksin? Şu; fabrikalarımın, mağazalarımın tüm hisse senetlerini yüzde oniki buçukla halka dağıtacağım. Sonra mı?... Yüzde yirmibeş garantisi ile bu kez gizli milyoner, ya da milyarder olmuşum önemli mi artık...

Nurettin TÜRKER

— Yağışlı havalarda dolmuşcular yolcu almıyor. —

Sizin için

— Orta Doğu'da savaş devam ediyor. —
(Kemal AKKOÇ)

SINIF BİRİNCİLİĞİ

Henüz ilkokula giden oğlula konuşan baba, oğluna nasihat etmeye başlamıştı:

— Oğlum okulda yaramazlık etme. Derslerine iyi çalış. Öğretmenini iyi dinle. Onun verdiği ödevleri iyi yap. Matematik dersine çok çalış...

— Baba niçin?

— Oğlum sınıfında hem çok sevilen ve hem de çok çalışkan bir öğrenci olursun. Belki de sınıfının birincisi olursun.

— Baba ben zaten sınıfımın birinci sırasında oturuyorum.

Ferit BERK
Sosyal Hiz. Akademisi Çift asfalt Keçiören/ANKARA

TEFECİ

Kene gibi yapışır yoksulun boğazına
Eme eme düşürür kurulu tuzağına
Sahip çıkar sinsice bahçesine, bağına
Ayaklı Banka denir halk içinde adına.

Altmışaltıya bağlar kendi müşterisini
Sırtına yüksek faiz vurup keser sesini
Feryadını duyurmaz tüketir nefesini
Gece gündüz demeden şişirir kesesini.

Kurusun huyu böyle.. vergi vermez hep ahr...
Dara düşen insanı sanki alnından tanır.
Çelikten çemberi var, giren içinde kahr
Yoktur çıkış kapısı bütün yollar kapanır.

Yalnız beşyüz verirse, bin yazar hesabına
İtiraz hakkı koymaz, uydurur kitabına
Sağlam tutar işini toz kondurmaz adına
İkramiye dağıtmaz reklâm vermez başına

M. EMİN ŞAHSÜVAROĞLU
Tekel Başmüdürlüğünde Muhasebe memuru
ESKİŞEHİR

(Vedat ZORLUER)

SUZME LÂFLAR

- Sorma birader, sapır sapır dökülüyorum. (SAÇ)
- Ezilmekten canım çıktı. (PASPAS)
- Senin ipinle kuyuya inilmez ki kardeşim! (SU KOVASI)
- Yine hasıraltı edildik. (ÇÖP)
- Ben adamın ağzından girer, burnundan çıkarım. (SİĞARA DUMANI)
- Bıçak kemiğe dayandı artık... (OPERATÖR KÂMİL)
- Bugün kimseyi kantarlayacak halim yok. (BASKÜL)
- Alır başımı giderim ha... (SATIRBAŞI)
- Ben senin geçmişini bilirim. (HÂTİRA DEFTERİ)
- Artık iyice çaptan düştük. (YARIÇAP)
- Evdeki hesap çarşıya uymuyor. (ESNAF DERNEKLERİ BAŞKANI)
- Ne yapsam göze batıyorum. (KİRPİK)
- Beni çıktığıma, çıkacağıma pişman etmeyin. (PERSONEL KANUNU)
- İçimi boşaltsalar da, rahatlasam... (ÇÖP KUTUSU)
- Şimdi senin hesabını görelim. (HESAP MAKİNESİ)
- İmalâtımız kısmen sentetik olup, seçim dolayısıyla toptan fiyatındadır. Pir-lon damgasını arayınız. (NAYLON PİRİNÇ KOLL. ŞTİ.)
- Kabak çiçeği gibi açıldık yine... (BÜTÇE)
- Üstüme basmasınlar, karışmam... (BAM TELİ)

METİN PÜTMEK

DİLİYLE YAKALANAN ÖĞRETMEN

Ortaokula yeni başlamıştık. İlk İngilizce dersimizdi. Ders öğretmenini bizimle tanıştıktan sonra İngilizce ve bu dili öğrenmenin yararı hakkında bilgiler verdi. Bu derse nasıl çalışılacağını açıkladı. Konuşmasının bir yerinde şöyle dedi:

— Çocuklar, ödevlerinizi yardımcı kitaplardan yapmayın sakın. Zararlıdır size. Yardımcı kitaptan yapacağınıza hiç yapmayın daha iyi.

Aradan birkaç gün geçmişti. Öğretmenimiz bir ders önce ver-

diği ödevleri denetliyordu. Sıra Hasan'a gelmişti. Öğretmenimiz:

— Aç bakayım ödevini, dedi.

— Yapmadım öğretmenim.

— Niye yapmadın?

— Öğretmenim, siz ödevlerinizi yardımcı kitaptan yapmayın, yardımcı kitaptan yapacağınıza hiç yapmayın daha iyi dememiş miydiniz? Ben de onun için yapmadım.

Hüseyin DENİZ
İlköğretmen Okulu, 2. B
Akşehir/KONYA

— Tebrik ederim! İyi kızdır, iyi.. ben çok memnundum şahsen!..
(Nuri BİLGİN — İst.)

EZİYET OLMASIN

Mahallemizde köhne bir evde oturan arabacı Mehmet, bir gün beni de yanına aldı ve işe beraber çıktık. 10-15 dakika geçmişti ki elinde bohçası olan ihtiyar bir kadının «arabacı» diye bağırdığını duyup durduk. Mehmet:

— Valide elindeki bohçayı ver de yanıma koyayım, dedi.

İhtiyar kadın, bohçasıyla beraber binmeye çalışarak:

— İstemez oğlum, dedi. Baksana beygirlerin pek cılız... Hayvana eziyet olmasın, ben bohçayı kucağımda taşıyım.

Cihan BASKIN
Feslikân Mah. Lise altı Kınıklı Yolu No: 87
DENİZLİ

DÜNYA DÖNÜYOR

Dünya dönüyor sen de dönsene,
Ne halılar yedin artık görsene.
Değişmiş gördüm bu defa seni,
Rüşvet kalınlaştırmış güzel enseni,
Güzel gözlerin görünmez olmuş,
Bomboş ceplerin parayla dolmuş.
Dünya dönüyor sen ne dersin de,
Bu da bitecek istemesen de.
Ne kadar oldu görüşmeyeli?
Ana avrat sövüşmeyeli.
Hatırlar mısın? Sen bir zamanlar,
Nasıl da.....
Boşver aldırma

UĞUR HAPOĞLU
2 Hamburg 63 Woermannsweg 6 bei Kara
BATI ALMANYA

AYRI HESAP

Menemen'li bir köylü, İzmir vilâyetinde okuttuğu çocuğunu görmek için trenle yola çıkar. Vagon-restoranda yemeğini yerken tren durur. Bu sırada yan hattın geçmekte olan hayvan yüklü tren de durmuştur. Açık pencereden başını uzatan bir inek, kaşla göz arasında köylüceğizin tabağındakileri yalayıp yutar. Bizim köylü hiç bozuntuya vermeden, garsonu çağırır ve:

— Hesapları ayrı yazarsınız!... der.

Dursun TAŞBAS
200. Sok. No: 58 — Gültepe/İZMİR

LÂZ AKLI

İki Karadenizli aralarında konuşuyorlardı. Biri gayet neşeli bir şekilde arkadaşına:

— Piliy misun, dedi. Ben bir uçak şirketine dolandirdum.

Öteki merakla:

— Yaa.. dedi. Nasıl ettun bu işi?

— Çok kolay, dedi öteki. Biletimi ciduş celuş aldum, cittum ceru celmedum.

Mustafa MEMİŞ
Karaköy Veli Alemdar Han kat: 1, No: 120 İst.

Yazısız

(Canol KARAGÖZ)
Küplüce yolu 25/2 — Beylerbeyi/İST.

HALA BİR KÖNÜT SAHİBİ DEĞİLSENİZ

İHMAL ETTİĞİNİZ BİRŞEY VAR DEMEKTİR

evinizin bankası herkesin bankası

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın: 20166 - A - 60093 — 177)

yara yanık sivilce egzama uçuk traş sonrası ve deri iltihapları için LOKMAN DERİVİT

DERİVİT

(Benson Reklam: 22 — 179)

SAĞLIĞINIZ İÇİN

daima Panason içiniz

PANASON

Yediden Yetmiş Herkesin Çayı

(Benson Reklam: 21 — 178)

Akbaba

* Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası *

SAHİBİ: Ergin Ortaç, Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. **ABONE BEDELİ:** Yıllığı 75, altı aylığı 37.50 lira. Yabancı memleketlere yıllık 150, altı aylığı 75 lira. **İDARE YE Rİ:** Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul. **Telefon:** 22 18 11 **Fiyatı:** 150 kuruştur. Eksik sayılarınızı 150 kuruşluk posta pulu göndermek suretiyle idarehanemizden isteyebilirsiniz.

Cumhuriyet / TÜRK MİZAHİ

Döneminde /

HAZIRLAYAN: AZİZ NESİN

CUMHURİYET DÖNEMİNDEKİ EN ÖNEMLİ 55 MİZAH YAZARININ HAYATLARI, SANATLARI ÜZERİNE YORUMLAR VE SEÇİLMİŞ EN GÜZEL MİZAHİ ESERLERİ... 70 ÜNLÜ YAZAR 55 MİZAH YAZARINI ANLATIYOR

H. RAHİMİ GÜRPINAR AHMET RASİM CENAP ŞEHABETTİN ÖMER SEYFETTİN REFİK HALİT EEKREM TALU BURHAN FELEK REŞAT NURİ OSMAN CEMAL O. SEVİN ORHON Y. ZİYA ORTAÇ SABAHATTİN ALİ AZİZ NESİN ORHAN KEMAL ADNAN VELİ ÇETİN ALTAN DOĞAN NADİ

GENEL DAĞITIM: BATES

Bu eser, AKBABA'nın CUMHURİYETİMİZİN 50. YILDÖNÜMÜ ARMAĞANIDIR

Beş renkli ofset kapak, 480 sayfa, fiyatı 30 lira

BÜTÜN KİTAPÇILARDA

Adlarımız... Soyadlarımız... ERHAN TİĞLİ

— 16 —

SAHAVET: El açıklığı, cömertlik anlamına gelen alaturka bir kadın adıdır.

SAHAVET HANIM
Oturmuş Sahavet Hanım
Oturmuş
Temmuz ayında yıldızların altında
Oturmuş
Denize karşı
Oturmuş da bir türkü tutturmuş
Geçen günlere karşı
«Üsküdar'a giderken bir mendil buldum»

İlahi Sahavet Hanım
«Mendilimin içine lokum doldurdum»

Sahavet Hanım'ın aklı rahmetlide
Beşiktaş'ta bir gece
Pencereler uyumuş
Rüzgâr uyanık
Yağmur düşer tane tane
Yağmur
Taze yapraklar üstüne
Bir ışıktır gelir geçer
Sarışın bir ışıltı
Geçer
Gelir
Sahavet Hanım onbeşinde
Işıltı kapının önünde durur
Duruş o duruş
Sahavet gelin olur
Sahavet Hanım olur
Hangi türküyü çağırırsan nafile
Sahavet Hanım
Rahmetli türkülere şıgar mı
Onbeşinde yağın yağmur
Bir daha yağar mı

(Suat Taşer)

SAHİR: Sihir yapan, büyücü anlamına gelir. Eskiler çocuğumuz herkesi büyüleyerek göz boyasın, rahat yaşasın diye koymuşlardır bu adı. Şimdi pek konmuyor bu ad. Büyüye pek inanan saf yok, herkes şeytan! Ünlü ad: Celâl Sahir Erozan.

SAKİ: Kadeh, içki sunan (güzel) anlamına gelir. Divan edebiyatında çok geçen bir ad.

«Açsın bizim de gönlümüz saki medet sun camı Cem» (Nef'i)

SALÂH: İyilik, barış anlamına gelir. Ünlü ad: Salâh Bırsel.

PİNEKLEMeye ÇAĞRI

Duralım efendiler biraz
Koşmayalım öyle delice
Yormayalım kalbimizi

Katmerlendirip gerdanımızı
Oturalım efendiler biraz

İsteyen dikilsin gönlünce
Çökelim biz yere şöyle bir
Açalım ağzımızı ilkin
Gerelim omuzlarımızı sonra
Giderek bayılıp gözlerimizi
Esneyelim efendiler biraz

Aldırmayalım öyle üçe beşe
Yayalım göbeğimizi iyice
Dönelim sırtımızı işe akla
Vakitken çocuklar büyükler henüz
Pinekleyelim pinekleyelim
Horlayalım efendiler biraz
(Salâh Bırsel)

SAMET: Kimseye ve hiçbir şeye ihtiyacı olmayan anlamına gelir. Erkek adıdır.

«19. Asrın marazı hassasiyet modalarından birisi verem illetidir. Verem bu asra göre aşkın sembolü idi. Merhamet, şefkat, güzellik bu hastalığın kanatları altına sığınmışlardı. Genç kadınlar kırmızı lekelerle boyanmış mendillerini dudaklarına götürerek zayıf öksürmelerden sonra bu lekeleri herkese göstermekle dikkati çekmeye, genç erkekler verimli bir sevgilisinin öpüşlerinden bu hastalığı kapmaya çalışırlardı.» (Samet Ağaoğlu)

SAMİ: Yüksek, yüce anlamına gelir. Erkek adıdır. Dinleyici anlamına gelen Sami ile karıştırılmamalıdır. Bakın ne olmuş bu konuda: Öğretmen ders verirken öğrenciler arasında gözüne yabancı gelen birisini görmüş ve: «Oğlum, sen sami misin?» diye sormuş. Delikanlı: «Hayır efendim, Sami değil Sedat'ım» demiş...

SANEM: Put, güzel anlamına gelir. Anadolu'da kimi yerlerde SANEM diye geçer. Kadın adıdır. Tapılacak kadar güzel kızların adıdır. Bu adı taşıyan kızın eğer böyle değilse güzelliği enstitülerine taşınır durur artık...

SEFER: Yolculuk, savaş anlamına gelir. Çocuk yolculukta doğmuşsa bu adı alır.

Bu ad, bir halk türküsünde şöyle geçer:

«Her sabah, her sefer gelir geçersin
Kanımı kadehe koyar içersin
Ne beni alır ne de vazgeçersin
Yetmez mi sevdiğim, çektiğim senden?»

SELİM, SELİME: Kusursuz, sağlam, doğru dürlük anlamına gelir.

SELİM

Selim Selim
Bu eller kimin
Benim
Bu gözler kimin
Benim
Aferin Selim

Selim Selim
Bu dağlar kimin
Benim
Bu bağlar kimin
Benim
Yapma Selim

Selim Selim
Uçan kuşlar kimin
Benim
Esen rüzgâr kimin
Benim
Allah mısın Selim

Aah Selim
Vah Selim
Bu insanlar kimin
Benim
Körol Selim.

(Orhon M. Arıburnu)

SELÂM (İ): Barış, rahatlık, iyi ve

hayırlı olma anlamına gelen bir erkek adıdır.

«Selâm verdim rüşvet değildir
deyu almadılar»
(Fuzuli)

SEMA: Gökyüzü demektir. Arapçadır. Kadın adıdır.

«Sema dalar o zaman bir perili
rüyaya

Serer zemine ağaçlar sedefli bir
saye»

(Tevfik Fikret)

SEMAVİ: Göksel demektir. Erkek adıdır.

«Hüsündeki mânâyı semavî ne
ilâhî»

(Faik Ali Ozansoy)

SEMAHAT: Cömertlik, el açığı anlamına gelen bir kadın adıdır.

UÇTU UÇTU

Uçtu uçtu leylek uçtu

Uçtu uçtu masa uçtu

Uçtu uçtu Semahat uçtu

Uçtu uçtu

Ne uçtu sanırsınız çocuklar

Uçtu uçtu gençliğim uçtu.

(Cahit Sıtkı Tarancı)

SEMİR (A): Arkadaş anlamına gelen Arapça bir kadın adıdır.

SEMİR'YA GECE YARISINDAN
SONRA YAZILMIŞ DELİCE

MEKTUPLARDAN

Ciğerimin ortasında üç damla

kan durur

Biri yaşamak der, kabırır

Biri özgürlük der, yanar

Biri kardeşlik içindir.

Gözümün bebeğinde üç damla yaş
durur

Biri mutluluk der, dökülür

Biri insanlık der, taşar

Biri senin içindir.

(Tevfik Akdağ)

SERAP: Çölde, sıcak günlerde kurak yerlerde görünen buğ, sistir. Susamış su gibi görünür, dargelir. liye maşa zam gibi...

«Ah ey gaflet! ey serap-ı nasip
Seni mümkün mü etmemek takip»
(Tevfik Fikret)

SERDAR: Başkan, komutan anlamına gelen bir erkek adıdır.

«Felâketzedelere serdar oldu
yatandaş Osman!..»

SERHAT: Sınır boyu anlamına gelen bir erkek adıdır.

«Gittim o son diyara ki
serhaddidir yerin,
Hâlâ dilimdedir tuzu engin

denizlerin»

(Yahya Kemal Beyatlı)

SETTAR: Örtün anlamına gelen Arapça bir erkek adıdır. Az rastlanır. Şimdi çıplaklık moda. Örtün, örtünen yok. Onun için bu adın yantımızda pek yeri bulunmaz.

SEYYAL: Akışkan anlamına gelen bir kadın adıdır.

SİRRİ: Gizli, saklı anlamına gelir. Çocuğumuz kem gözlerden saklansın ya da şu dünyada rahat yaşamanın sırrını bilsin diye kor ona bu adı analar babalar. Ama onların bu isteklerini yerine getiremeden sırlara karışır çocuklar...

SUNA: Yeşil başlı ördek anlamına gelir. Kadın adıdır. Halk edebiyatında çok geçer.

YİRMİ BEŞİNCİ KISIM

İşıkları söndür Suna Su
Vapurları duyacağız ha
Dün gece uykumda sıçradım
Beni mi çağırdın Suna Su
Nereye gideceğiz ha

Yabancı değil ben kaptanım
Aç kapıyı Suna Su
Büyük yağmurda islandım
Şarabın var mı Suna Su
Sabahı bulacağız ha

Kadehini dinleme çıldırırın
Elimden gelmeyen bir o
Bütün trenleri kaçırdım
Saatin kaç Suna su
Yarın öleceğiz ha

(Atilla İlhan)

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR.

Saf hizmetçi

Mösyö Dupont'un mali durumu bozulmuştu. 5000 franklık borcunun vadesi dolduğunda değil borcunu ödeyecek, sandviç yiyecek parası bile kalmamıştı.

Borcunu ödemesi gereken günün sabahı hizmetçisini çağırarak:

— Ben sokağa çıkıyorum, dedi. Bir adama 5000 frank borcum var. Alacağını istemeye gelirse, Amerika'ya gittiğimi söylersin.

Yarım saat sonra gelen alacaklıya kapıyı açan hizmetçi:

— Mösyö Amerika'ya gitti, dedi.

Fenalıkla geçiren alacaklı: — Amerika'ya mı! diye bağırdı. Ne zaman gitti, ne zaman döner bu adam?

Saf hizmetçi:

— Efendim, gideli yarım saat kadar oldu ama, siz kaybolduktan sonra muhakkak döner, dedi.

Korkunç ses

Bir Amerika seyahatinden dönmüşlerdi. Dostlarından biri sordu:

— Niyagara şelâlesine kadar gittiniz mi?...

— Evet.

— Şelâlenin korkunç bir gürültüsü varmış, doğru mu?

— Bilmiyorum.

— Nasıl olur?

— Çünkü oraya gittiğimizde karını da konuşuyordu.

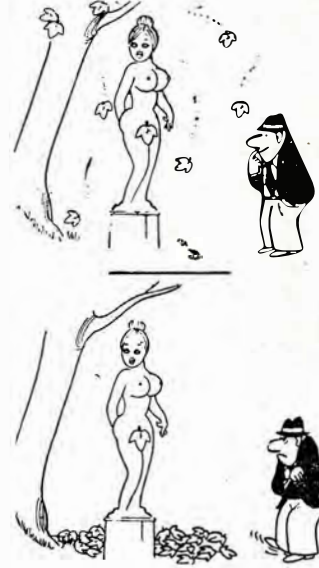
Parazit

Genç kızla delikanlı gittikleri diskotekte dans ediyorlardı. Sık sık kızın ayağına basan delikanlı öğrenerek:

— Sevgilim, dedi, ben dans etmeyi radyodan öğrendim.

Genç kız lâfını kesti:

— Belli, dedi, en küçük bir parazit bile kaçırmaşsın!...

Yazısız

Son yapılacak iş

Tren istasyonu için bekçi aranıyordu. Bir adam gelerek bu işe talip olduğunu istasyon müdürüne söyledi. Müdür:

— İşe alınmazdan önce bir imtihandan geçeceksin, dedi.

— Peki efendim.

— Şu halde şimdi sorularına cevap ver: Demiryolu geçidinde durduğunda sırada ters yönlere hızla birbirlerine doğru yaklaşan iki tren görürsen ne yaparsın?

— Düdüğümü çalarım.

— Düdüğün bozulmuşsa?

— Gömleğimi çıkarırım, durması için tren ne işaret verir.

— Ya geceyse?

— Fenerimi sallarım.

— Ya fenerinde yağ bitmişse ne yaparsın?

— O zaman kardeşimi çağırırım.

— Kardeşini mi? Niçin?...

Sabırlı tükenen adam şu cevabı verir:

— «Gözlerini dört aç ve bak, çünkü şimdi olacakları bir daha kolay kolay göremezsin» demek için!...

Cep

Ünlü bir terziye ilk defa elbise ismarlayan müşteri prova sırasında:

— Bu elbiseye kaç para ödemem gerek? diye sordu.

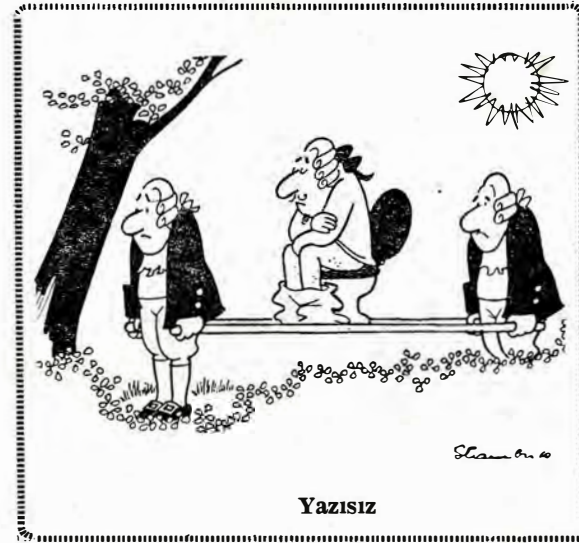
Terzi:

— Sadece ikibin franklık, dedi.

— Öyle mi! Şu halde ona cep yapmayınız. Çünkü onlara ihtiyacım olmayacak!

— Size kocamı takdim ediyim.. kendisi çok mahçuptur da!...

Yazısız

İyi haber!

Patron, her halinden çok üzgün olduğu belli olan memuruna sordu:

— Neyiniz var? Bugün bir şeye sıkılmış gibisiniz!...

— Evet, dedi adam. Baba oldum.

— Bakın hele! Güzel bir haber bu... Üzüleceğinize sevinmeniz gerekir!...

— Haber iyi ama, karımın duymasından korkuyorum.

İskoçyalının ikramı

Nasıl bir paket sigara alan Macintosh bundan dostlarına ikram ediyordu. Birinci dostuna uzattı:

— Mersi, kullanmam. diye reddetti.

İkinci dostuna uzattı:

— Teşekkür ederim, içmiyorum. dedi.

Paketini cebine koyarken, karısı kolunu dürterek uyardı:

— Peter'i unuttun.

Macintosh gülümseyerek mırıldandı:

— Biliyorum o içer!...

Kocaman araba

Genç bir Londra'lıyla nişanlısı o pazar sabahı gezmeye çıkacaklardı.

— Söyle sevgilim, dedi erkek, çok kocaman, kırmızı renkli, motoru ikiyüz beygir gücünde bir arabayla gezmek ister misin?

— Tabii!

— Haydi öyleyse gel, otobüse binelim.

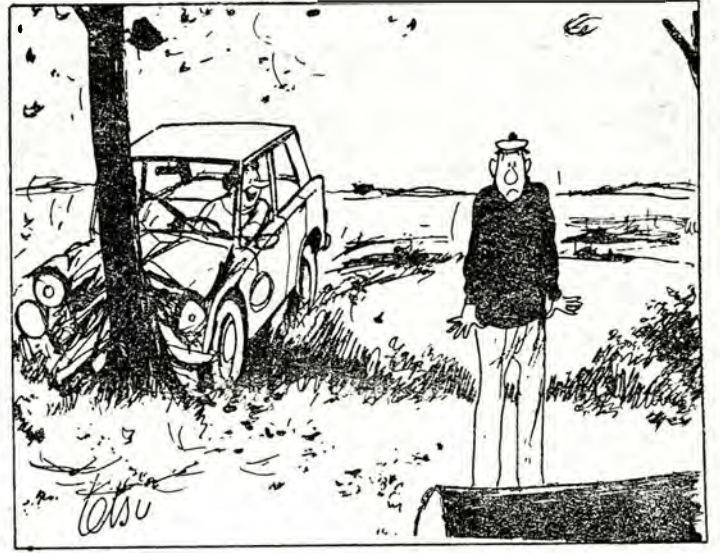

Yazısız

YAZISIZ

Dünya KARAOKE-ÇAĞI CURLERİ

-JAMAM! FRENİN YERİNİ ÖĞRENDİM NİHAyet!..

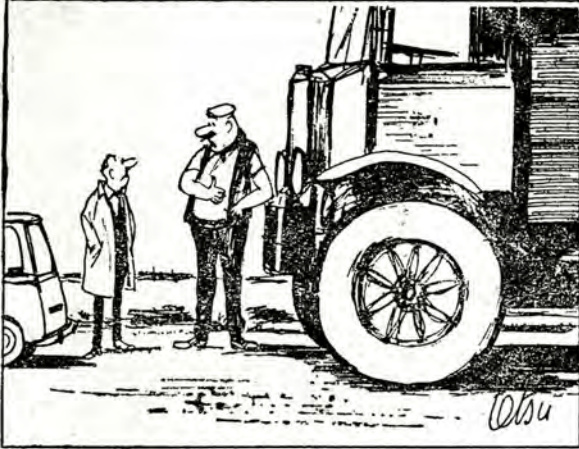
-DİKKATLİ OL!.. BEN DE ONU OKŞAMAK İSTEDİĞİMDE YALNIZ ZANNETMİŞTİM!..

-HAVYARINIZIN İRAN-DAN GELDİĞİNE EMİN MİSİNİZ?

YAZISIZ

-ARABAM ĀRIZA YAPTI, BİZİ ÇEKER MİSİNİZ?

YAZISIZ

-BAK SEVGİLİM... DİŞÇİYE GİTMEYE LÜZUM KALMADI!..

-İYİ AKŞAMLAR YAVRU... YALNIZ MİSİNİZ?..

YAZISIZ

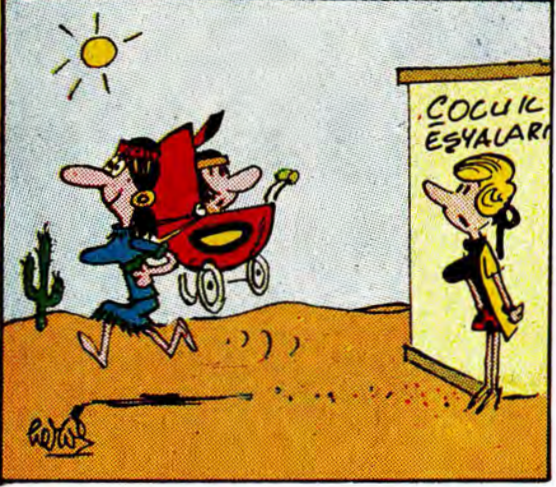
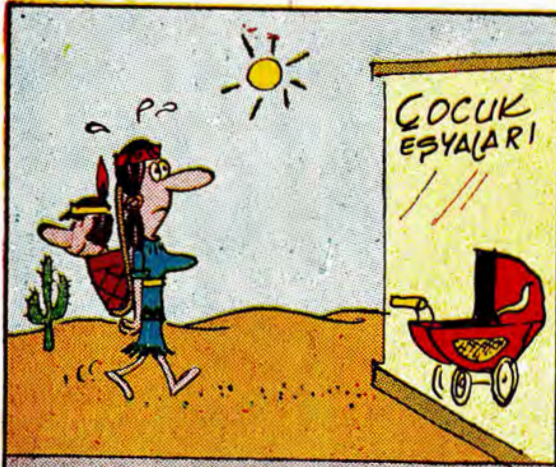
İŞ BANKASI ŞÖLENİNE ÇAĞRI

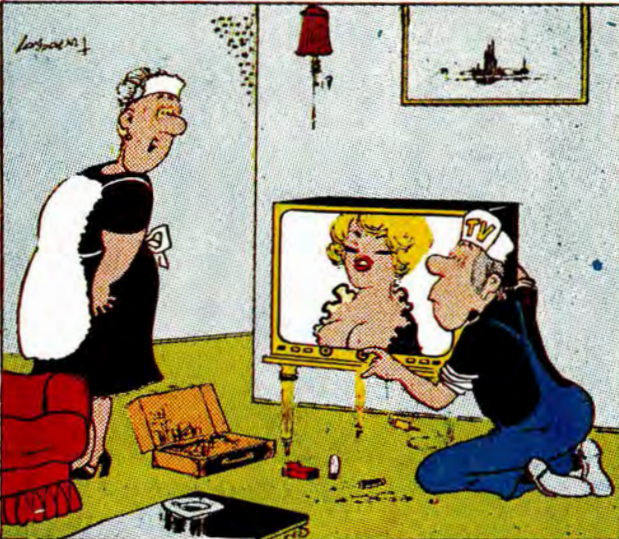
Binlerce aileyi,
binlerce tasarruf sahibini
bir anda mutlu edecek
bir şölene davetlisiniz.
Tasarruflarınızı
31 Aralık tarihine kadar
Türkiye İş Bankasında çoğaltarak,
20 Milyon lira tutarındaki
zengin para ikramiyelerinden
yararlanınız.

TÜRKİYE İŞ BANKASI paranızın... istikbalinizin emniyetidir

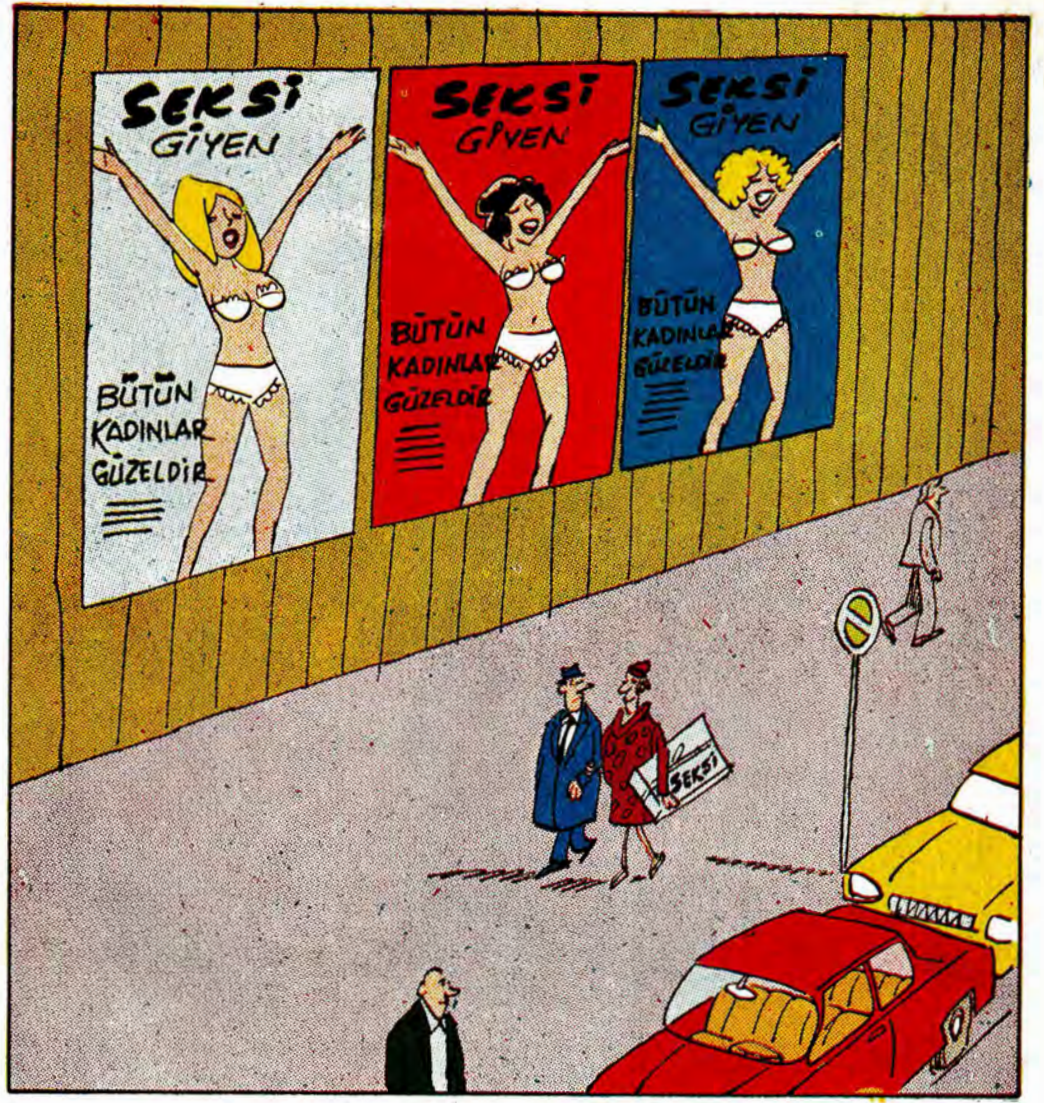
Akbaba

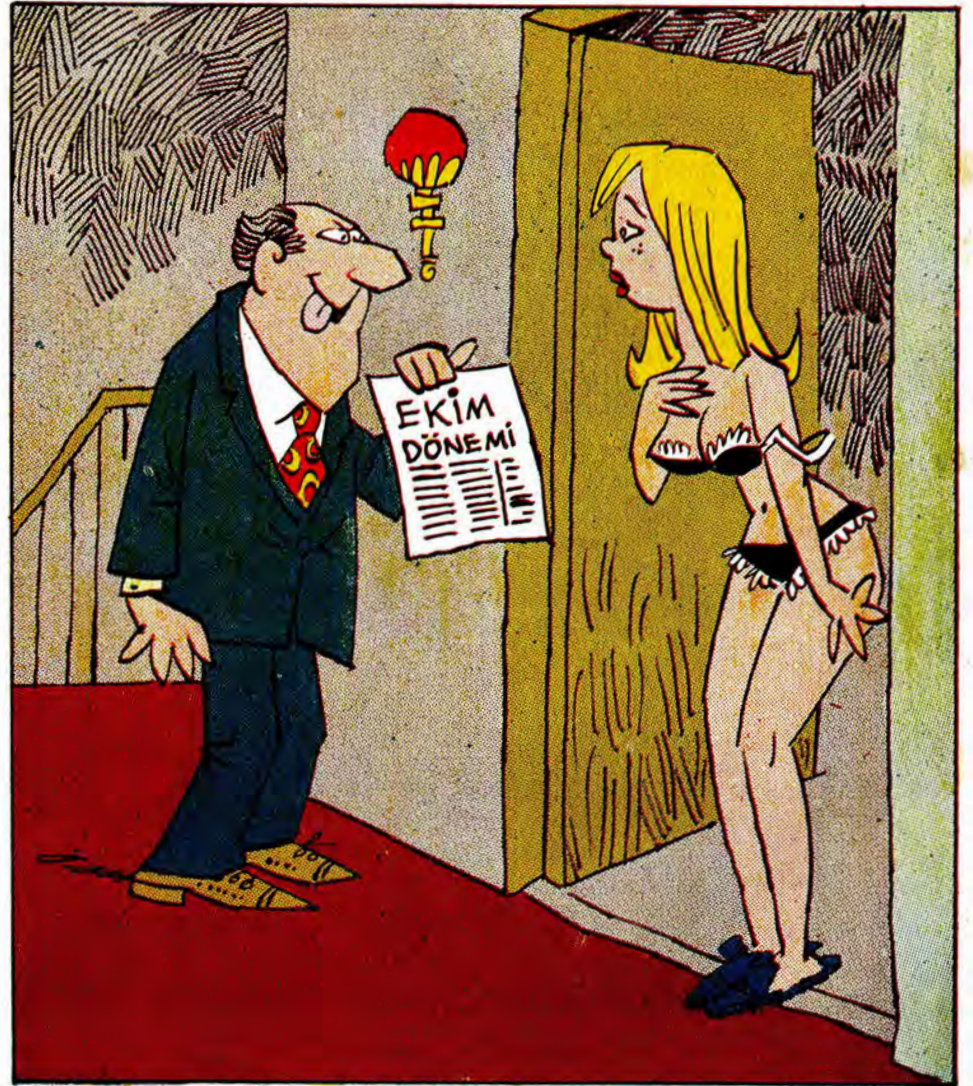
YAZISIZ

- ONUNLA BÖYLE OYNAMAYA
ÜTANMIYOR MUSUN ?

YAZISIZ

- EKİM KİRASINI HÂLÂ ÖDEMEMİŞSİNİZ DE...
BİÇMEYE GELDİM!